

Liahona

**Latijns-Amerikaanse
pioniers, p. 16**

Een levenspad kiezen, p. 42

**De schrifttekst waardoor
alles veranderde, p. 50**

De os en de tempel, p. 68

Hoop van Zion, Miroslava Menssen-Bezakova

In het midden van de negentiende eeuw trokken veel heiligen der laatste dagen westwaarts naar de Salt Lake Valley. Jaren eerder, op 1 augustus 1831, had de profeet Joseph Smith de heiligen in Missouri toegesproken en hun hoop voor hun toekomst in Missouri en voor hun uiteindelijke tocht naar het westen gegeven.

In een openbaring aan de profeet heeft de Heer gezegd:

‘Want na veel beproeving komen de zegeningen. Daarom

komt de dag dat gij met grote heerlijkheid gekroond zult worden; de ure is nog niet, maar is nabij.

‘Denkt hieraan, wat Ik u van tevoren zeg, opdat u het ter harte zult nemen en hetgeen zal volgen, zult ontvangen’ (LV 58:4–5).

Hier zien we enkele mensen die getrouw zijn gebleven. Zij vertegenwoordigen iedereen die met geloof meegewerkt heeft aan de opbouw van Zion.

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Broer, ik ben toegewijd
President Dieter F. Uchtdorf
- 7** Huisbezoekboodschap: Ga naar de tempel en maak aanspraak op uw zegeningen

HOOFDARTIKELEN

- 16** Mi Vida, Mi Historia
Verhalen over geloof en bekering van negen Latijns-Amerikaanse heiligen der laatste dagen.
- 22** Geloof om de roeping te aanvaarden
Ouderling Jeffrey R. Holland
De overtuiging waarmee de pioniers afgelegen gebieden koloniseerden, kan ons inspireren om ons uiterste best te doen Gods werk te verrichten.
- 29** 'Zoals 'k u liefheb'
Barbara Thompson
Twee eigenschappen onderscheiden ons als discipelen van Jezus Christus.
- 32** Eilandjes van geloof: een verhaal over toewijding
Adam C. Olson
Het drijvende eilandje van de familie Coila weerspiegelt in stoffelijk opzicht precies wat ze in geestelijk opzicht als gezin willen bereiken.
- 36** Geen watervrees
Adam C. Olson
Joseph was bang om onder water gedompeld te worden. Maar met de hulp van zijn familie overwon hij zijn angst.

RUBRIEKEN

- 8** Kleine en eenvoudige dingen
- 10** Wij spreken over Christus: Laaf u aan het levende water
Matthew Heaps
- 12** Wat wij geloven: Werken is een eeuwig beginsel
- 14** Een taak in de kerk: Door God geroepen
Ramona Dutton
- 15** Ons gezin, ons thuis: De levenstaak van een liefdevolle moeder
Peiholani Kauvaka
- 38** Onder heiligen der laatste dagen
- 75** Kerknieuws
- 79** Ideeën voor de gezinsavond
- 80** Tot we elkaar weerzien: Dit jaar is hij onkruid — trek hem maar uit de grond
Mont Poulsen

OP DE OMSLAG

Voorkant: foto Mark J. Davis.
Achterkant: foto Kent Miles.

42

42 Ga op pad

Ouderling Von G. Keetch

Van een verhaal over brandweerlieden op een berg kunnen we iets over inspiratie leren.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt.

Hint: huifkarren!

46 Aangestipt**48 Poster: Roddels****49 Onze plek****50 Hoe ik het weet: Het antwoord in vers acht**

Angelica Nelson

52 Ons eervolle pioniersverleden

President Thomas S. Monson

Wij kunnen veel van de pioniers leren.

54 Elkaar helpen in India

Ouderling Charles en zuster Carol Kewish

Jongeren en jongvolwassenen hebben hulp verleend aan de slachtoffers van de overstromingen in Zuid-India.

56 Uit het zendingsveld: Wat voor de een afval is, is voor de ander een schat

Andrej Bozjenov

58 Gewoon blijven zwemmen

Hoe heeft een van de beste jeugdzwemsters in Nieuw-Zeeland de onverwachte dood van haar vader verwerkt?

68

61 Bijzondere getuige: Waarom is het belangrijk om anderen te helpen?

Ouderling Dallin H. Oaks

62 Begeleiding onderweg naar huis

President Henry B. Eyring

Onze dierbare hemelse Vader heeft onderweg redders geplaatst om ons de weg terug naar Hem te wijzen.

64 Jeugdwerk thuis: De tempel is een huis van God

JoAnn Child en Cristina Franco

66 Pioniersdag in Tahiti

Maria T. Moody

Hoe kinderen in Tahiti pioniersdag vieren.

67 Ons prikbord**68 De roeping**

Corine Pugh

Isaac, Taurus en de Nauvootempel.

70 Voor jonge kinderen**74 Conferentiecitatenaartjes**

58

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr
Assistent-redactrice: Susan Barrett
Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:
Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat "kompas" of "aanwijzer" betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequente verschil per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.
Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
July 2011 Vol. 111 No. 7. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

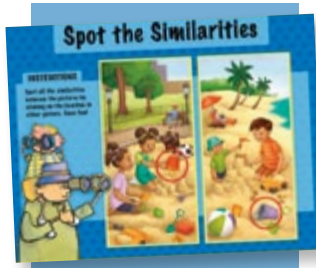
De familie Coila woont op een drijvend eilandje in het Titicacameer. Het eilandje is vervaardigd van riet; het onderhoud ervan is een les in ijver (zie p. 32). Zie meer foto's op www.liahona.lds.org.

VOOR JONGEREN

De twaalf jaar oude Monica Saili is een van de beste jeugdzwemsters in Nieuw-Zeeland. Toen haar vader onverwachts overleed, leerde ze dat 'moeilijkheden ons sterker maken. Je moet gewoon blijven zwemmen' (zie p. 58). Zie meer foto's op www.liahona.lds.org.

VOOR KINDEREN

Er staan activiteiten voor kinderen op www.liahona.lds.org.

IN JOUW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen te vinden op www.languages.lds.org.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Bekering, 16, 40

Boek van Mormon, 38, 49, 56

Dienstbetoon, 29, 54, 61, 62, 68

Doop, 36, 46

Gehoorzaamheid, 22, 58, 80

Geloof, 22, 32

Getuigenis, 16, 38, 50

Gezin, 15, 32, 39, 58, 67, 70

Heilige Geest, 42, 47

Inspiratie, 42

Jezus Christus, 10, 29

Kerkgeschiedenis, 9

Liefde, 29

Media, 47

Moederschap, 15

Opstanding, 39

Pioniers, 22, 40, 52, 66

Roddels, 48

Roepingen, 14, 68

Schriftstudie, 50

Tedere barmhartigheden, 41

Tempels, 8, 64, 67, 70

Toewijding, 4, 22, 50, 58

Vasten, 9

Werk, 12, 32

Zendingswerk, 56

Zustershulpvereniging, 7

**President
Dieter F. Uchtdorf**

Tweede raadgever in het
Eerste Presidium

BROER, ik ben toegewijd

Twee jonge broers stonden boven op een kleine klif en keken over het smetteloze water van een blauw meer uit. Het was een populaire duikplek, en de broers hadden vaak besproken dat ze een keer zouden springen — iets wat ze anderen hadden zien doen.

Hoewel ze allebei de sprong wilden wagen, wilde geen van beide als eerste springen. De klif was niet zo hoog, maar voor de twee jongens leek het wel of de afstand steeds groter werd telkens ze vooroverbogen — waardoor ze al gauw de moed verloren.

Uiteindelijk zette de ene broer zijn voet op de rand van de klif en bewoog zich resoluut naar voren. Op dat moment fluisterde zijn broer: 'Misschien moeten we tot volgend jaar zomer wachten.'

Maar de eerste broer werd door zijn impuls naar voren gedreven. 'Broer,' zei hij, 'ik ben toegewijd!'

Hij plonsde in het water en kwam al snel met een overwinningskreet aan de oppervlakte. De tweede broer sprong hem meteen achterna. Toen lachten ze allebei om de laatste woorden van de eerste jongen die in het water sprong: 'Broer, ik ben toegewijd.'

Onze toewijding is een beetje te vergelijken met een sprong in het water. We zijn toegewijd, of we zijn het niet. We maken vooruitgang, of we staan stil. Er is geen middenweg. Op bepaalde momenten moeten we allemaal beslissingen nemen die ons leven kunnen veranderen. Als leden van de kerk moeten we ons afvragen: 'Waag ik de sprong, of blijf ik op de rand staan? Ga ik het water in, of voel ik alleen maar met mijn tenen wat de temperatuur van het water is?'

We begaan sommige zonden omdat we iets verkeerd doen. We begaan andere zonden omdat we helemaal niets doen. Als we alleen maar een beetje aan het evangelie zijn

toegewijd, kan dat tot frustratie, verdriet en schuldgevoelens leiden. Omdat wij een verbondsvolk zijn, zou dat voor ons niet moeten gelden. Wij sluiten verbonden met de Heer als we ons laten dopen en naar het huis des Heren gaan. Mannen sluiten verbonden met de Heer als ze tot het priesterschap worden geordend. Niets is belangrijker dan een verbond nakomen dat we met de Heer hebben gesloten. We mogen niet vergeten wat Rachel en Lea in het Oude Testament tegen Jakob zeiden. Het was eenvoudig en duidelijk, en ze gaven blijk van hun toewijding: 'Doe al wat God u gezegd heeft' (Genesis 31:16).

Wie alleen maar een beetje toegewijd is, zal alleen maar een deel van de zegeningen van getuigenis, vreugde en gemoedsrust ontvangen. De vensters van de hemel staan alleen maar een beetje voor hen open. Is het niet absurd om te denken: 'Ik wijd me nu voor vijftig procent toe, maar als Christus terugkomt, doe ik dat voor honderd procent?'

Toewijding aan de verbonden die we met de Heer hebben gesloten, vloeit voort uit onze bekering. Door onze toewijding aan de Heiland en zijn kerk ontwikkelen we ons karakter en sterken we onze geest. Dan zal Christus ons later omarmen en tegen ons zeggen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf' (Matteüs 25:21).

Er is een verschil tussen bedoelingen en daden. Wie uitsluitend de bedoeling heeft om zich toe te wijden, zal altijd smoesjes bedenken. Wie zich echt toewijden, treden hun moeilijkheden onomwonden tegemoet en zeggen tegen zichzelf: 'Ja, dat is een goede reden tot uitstel, maar ik heb verbonden gesloten. Daarom doe ik wat ik heb beloofd.' Zij bestuderen de Schriften en streven oprecht naar de leiding van hun Vader in de hemel. Zij aanvaardden een kerkroeping en maken die groot. Zij gaan naar de kerk. Zij doen hun huisonderwijs en huisbezoek.

Een Duitse spreuk luidt: 'Beloften zijn als de volle maan. Als ze niet meteen worden nagekomen, worden ze elke dag kleiner.' Als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben we beloofd dat we het pad van discipelschap zullen bewandelen. We hebben beloofd het voorbeeld van onze Heiland te zullen volgen. Stel u eens voor hoe de wereld gezegend en ten goede veranderd zou worden als alle leden van de kerk van de Heer aan hun potentieel zouden voldoen — diep in hun ziel bekeerd en toegewijd aan de opbouw van het koninkrijk van God.

Op de een of andere manier kijken we allemaal uit over het water en staan we op het punt om een beslissing te nemen. Ik bid dat wij geloof hebben, vooruitgang maken, onze angsten en twijfels moedig tegemoet treden, en tegen onszelf zeggen: 'Ik ben toegewijd!' ■

LESGEVEN UIT DEZE BOODSCHAP

Ukunt de leerlingen tekeningen laten maken om de evangeliebeginselen te verduidelijken. Door te tekenen, kunnen ze uiting geven aan hun begrip van, en mening over, de behandelde evangelieverhalen en –beginselen (*Onderwijzen — geen grotere roeping* [1999], p. 174). U kunt het artikel lezen, het beginsel van toewijding aan het evangelie bespreken, en degenen die dat willen een tekening laten maken van een evangelieactiviteit waaruit toewijding blijkt. U moet jonge kinderen wellicht vertellen wat ze kunnen tekenen.

JONGEREN

Alles wat ik kan geven

Alyssa Hansen

Ik vroeg me gespannen af hoe ik zou kunnen betalen voor alles wat ik die zomer wilde doen: lessen, workshops, zomerkampen enzovoort. Het huilen stond me nader dan het lachen. Toen herinnerde ik me alles wat ik geleerd had over vertrouwen en geloof in de Heer. Ik besloot de situatie aan de Heer over te laten en erop te vertrouwen dat als het zijn wil was, Hij het mogelijk zou maken.

Vlak daarna vond mijn moeder een cheque die we nog niet naar

de bank hadden gebracht van een baantje dat ik eerder dat jaar had gehad. En de volgende dag kreeg ik bericht dat ik wat geld had gewonnen omdat ik de tweede plaats had behaald in een wedstrijd waaraan ik had deelgenomen. Dat was een groot getuigenis voor mij dat God leeft, dat Hij me liefheeft en om me geeft, en dat Hij voor me zal zorgen.

Ik voelde zoveel dankbaarheid en liefde voor mijn hemelse Vader en mijn Heiland. Ik kon het wel

uitschreeuwen! Ik wilde laten zien hoe dankbaar ik was, ik wilde God zo goed mogelijk prijzen, en anderen in dat gevoel laten delen. Andere mensen hebben dat gedaan door een lied te componeren, een gedicht te schrijven, of een schilderij te maken, maar ik voelde me niet in staat om zoiets te doen. Het enige wat ik kon geven om Hem te prijzen, was mijn leven — om 'een voorbeeld voor de gelovigen' te zijn (1 Timothy 4:12), om mijn leven aan Christus te geven. Dat is alles wat Hij vraagt, en dat is alles wat ik kan geven.

KINDEREN

Ben jij toegewijd?

Als we hebben beloofd dat we Christus zullen volgen, doen we het goede zonder excuses te bedenken.

Deze vier kinderen knappen samen met hun jeugdwerkklass een speelplaats in de buurt op. Welke van deze kinderen ziet er niet toegewijd uit? Waarom niet? Waaraan kun je zien dat de anderen wel toegewijd zijn?

Omcirkel vijf voorwerpen waarmee dit kind met de anderen aan de dienstbetoonactiviteit kan deelnemen. Kun je een hark, kwast, ladder, emmer en schop vinden?

geloof • gezin • hulp

Ga naar de tempel en maak aanspraak op uw zegeningen

Zusters, wij zijn bijzonder gezegend. De Heiland staat aan het hoofd van deze kerk. Wij worden door levende profeten geleid. Wij hebben de heilige Schriften. En wij hebben veel heilige tempels over de hele wereld waar we de noodzakelijke verordeningen ontvangen om bij onze hemelse Vader terug te keren.

We gaan eerst voor onszelf naar de tempel. Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Het belangrijkste doel van de tempel is te voorzien in de verordeningen die noodzakelijk zijn om in het celestiale koninkrijk onze verhoging in te kunnen gaan. De tempelverordeningen brengen ons tot onze Heiland en leiden tot de grootste zegeningen die wij dankzij de verzoening van Jezus Christus kunnen krijgen. De tempel is de grootste leerschool voor de mens. We doen er kennis en wijsheid over de schepping van de wereld op. In de begiftigingsdienst leren wij hoe wij ons sterfelijk leven behoren te leiden. (...) De verordening bestaat uit instructies hoe we moeten leven en uit verbonden die we sluiten om rechtschapen te leven en onze Heiland te volgen.'¹

Maar daar houdt ons tempelwerk niet mee op. President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: 'Als u plaatsvervangend werk verricht voor iemand die is overleden, herhaalt u de verbonden die u zelf hebt gesloten. Dan wordt u opnieuw geconfronteerd met de grote zegeningen die in het huis van de Heer verkregen worden. (...) In de verbonden en verordeningen staan de zegeningen die u in de heilige tempel mag verwachten centraal.'²

Ga naar de tempel en ga dan opnieuw. Als we de tempelverbonden sluiten en naleven, houden we de juiste koers aan die naar de grootste van alle zegeningen leidt — het eeuwige leven.

Barbara Thompson, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium.

Uit de Schriften

Jesaja 2:3; 1 Korintiërs 11:11; Openbaring 7:13–15; Leer en Verbonden 109

Bestudeer dit materiaal en bespreek met de zusters die u bezoekt datgene wat u gepast vindt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en om de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

Wat kan ik doen?

1. Over welke ervaring kan ik vertellen om de zusters die ik bezoek aan te moedigen 'naar de tempel te gaan'?
2. Hoe kan ik zelf aanspraak maken op de zegeningen van de tempel?

Ga voor meer informatie naar www.reliefsociety.lds.org.

Uit onze geschiedenis

De profeet Joseph Smith heeft de ZHV-zusters tijdens hun bijeenkomsten vaak toegesproken. Toen de Nauvootempel werd gebouwd, onderrichtte de profeet de zusters in de leer. En hij bereidde ze voor om door middel van de tempelverordeningen nog meer kennis te verkrijgen. In 1842 zei hij tegen Mercy Fielding Thompson dat de begiftiging haar 'uit de duisternis in een fantastisch licht' zou brengen.³

Zo'n zesduizend heiligen der laatste dagen ontvingen hun tempelverordeningen voordat ze uit Nauvoo vertrokken. President Brigham Young (1801–1877) heeft gezegd: 'De heiligen hadden zo'n groot verlangen om de [tempel]verordeningen te ontvangen, en wij wilden ze zo graag verlenen, dat ik mezelf helemaal aan het werk van de Heer in de tempel heb overgegeven, dag en nacht. Ik slaap gemiddeld niet meer dan vier uur per nacht, en ik ga maar een keer per week naar huis.'⁴ Door de kracht en invloed van de tempelverordeningen werden de heiligen gesterkt toen ze hun stad en tempel achterlieten op reis naar het onbekende.

NOTEN

1. Robert D. Hales, 'De zegeningen van de tempel', *Liahona*, oktober 2009, p. 14.
2. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), pp. 170, 171.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 447.
4. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 299.

Kleine & eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

TEMPEL VOOR HET VOETLICHT

Vancouvertempel (British Columbia)

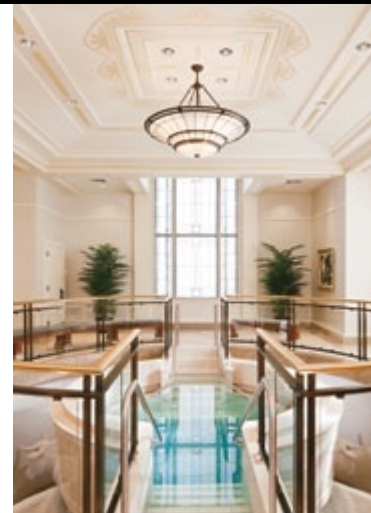
Op 2 mei 2010 is de Vancouvertempel ingewijd, de 131ste tempel in deze bedeling. Het vloeroppervlak van de tempel bedraagt 2.617 vierkante meter en bevat een doopruijnte, een celestiale zaal, twee begiftigingszalen en twee verzegelkamers. Binnen bestaat het kleurenschema uit groen, lichtblauw en goud, waarmee de pracht van de wouden, de Grote Oceaan en de luchten van het noordwesten eer worden bewezen. De kornoelje, de provinciale bloem van British Colombia, is te zien in schilderijen en in stoffen door het hele gebouw.

De avond voor de inwijding hebben ruim twaalfhonderd jongeren een culturele avond verzorgd. Met de titel 'Een baken voor de wereld' ging de avond over de

geschiedenis en de bewoners van Canada. Aan het begin van de avond veranderde president Monson de openingslofzang in het volkslied van Canada. Hij zei: 'Wij zijn hier om met u van Canada te genieten.'

Tijdens het inwijdingsgebed zei president Monson: 'Mogen allen die hier binnegaan schone handen en een rein hart hebben. Moge hun geloof toenemen als zij hier werken voor de mensen die hen zijn voorgedaan. Mogen zij vervolgens met gemoedsrust naar huis gaan, en uw heilige naam prijzen.'¹

Van boven naar beneden: De doopruijnte, decoratieve details en de celestiale zaal in de Vancouvertempel (British Columbia).

NOOT

1. Thomas S. Monson, 'Dedicatory Prayer', [ldschurchtemples.com/vancouver/prayer](https://www.ldschurchtemples.com/vancouver/prayer).

Vastendagboek

Ik vond vasten eerst erg moeilijk — totdat ik een vastendagboek ging bijhouden. Voordat ik met vasten begin, schrijf ik op met welk doel ik vast. Ik schrijf bijvoorbeeld: ‘Omdat ik zo zenuwachtig ben over mijn nieuwe roeping als adviseuse van de bijenkorfmeisjes vast en bid ik dat de Heer me zal zegenen om morgen tijdens mijn eerste les rustig en zelfverzekerd te zijn.’

Tijdens het vasten noteer ik relevante dingen die er gebeuren; gedachten, gevoelens en indrukken in mijn verstand en hart; en tekstverwijzingen die op het doel van mijn vasten betrekking hebben.

Als ik mijn hemelse Vader over mijn verlangens vertel, zegent Hij me vaak op manieren die ik me niet had kunnen indenken. Er is een duidelijk verband tussen de ogenschijnlijk toevallige gebeurtenissen in mijn leven als ik ze opschrijf en zie dat ze allemaal aan mijn groei en ontwikkeling bijdragen. Sinds 1996, toen ik met het bijhouden van een vastendagboek begon, ben ik enorm door onze hemelse Vader gezegend. Ik getuig van de enorme geestelijke kracht die van vasten en bidden uitgaat. En vasten is voor mij een mogelijkheid voor ‘vreugde en gebed’ (LV 59:14).

Renee Harding, North Carolina (VS)

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith, een getrouwe zuster van de kerk, bleef met verscheidene jonge kinderen achter toen haar man in de winter van 1838–1839 in de gevangenis van Liberty zat. Bendes vielen haar huis binnen, en haar zoon werd tijdens die aanval bijna gedood. Als vrouw van Hyrum Smith bleef Mary als weduwe achter toen haar man op 27 juni 1844 in de gevangenis van Carthage werd vermoord. Zij en Emma Smith moesten veel beproevingen doorstaan met hun respectievelijke echtgenoten, Hyrum en Joseph Smith. Tegenwoordig wordt Mary bewonderd als een van de trouwste pioniers in de kerk.

Mary trouwde op 24 december 1837 met Hyrum Smith. Hyrums eerste vrouw, Jerusha, was tijdens een bevalling overleden, en Mary zorgde voor Hyrums jonge kinderen alsof ze haar eigen kinderen waren. Hyrum en Mary hadden ook twee kinderen samen. Een van hen was Joseph F. Smith, die later de zesde president van de kerk werd.

Toen de heiligen na de moord op Joseph en Hyrum vanuit Nauvoo naar de Salt Lake Valley trokken, besloot Mary om mee te gaan. Zij en haar kinderen werden aan een groep toegewezen. De leider van de groep zei tegen haar dat zij een last voor de anderen zou zijn en dat ze maar beter niet kon meegaan. Mary antwoordde: ‘Ik zal eerder in de vallei zijn dan u, en ik zal niet om uw hulp vragen.’¹ De tocht was inderdaad moeilijk, maar op 23 september 1848 kwam ze in Salt Lake aan, een dag eerder dan de leider die zo aan haar had getwijfeld.

Mary Fielding Smith bleef tot het einde van haar leven trouw. Zelfs in haar armoede bleef ze tiende

Bovenaan: Mary Fielding Smith trekt over de vlakten. Boven: Joseph F. Smith met familieleden, rond 1910 bij Mary Fielding Smith thuis.

betalen. Toen iemand een keer heel ongepast voorstelde om dat jaar geen tiende deel van haar aardappeloogst te betalen, antwoordde ze: ‘U zou zich moeten schamen. Zou u mij een zegen willen ontzeggen? (...) Ik betaal mijn tiende, niet alleen omdat het een wet van God is, maar omdat ik verwacht gezegend te worden.’² Ze begon een boerderij in de Salt Lake Valley en onderwees haar kinderen in het evangelie. President Joseph F. Smith heeft later gezegd: ‘Ze heeft me eer, deugdzaamheid, waarheid en integere trouw aan het koninkrijk van God bijgebracht. En ze heeft me niet alleen met haar woorden, maar met haar voorbeeld onderwezen.’³

NOTEN

1. Zie Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain* (1966), p. 228.
2. Mary Fielding Smith, geciteerd door Joseph F. Smith, in Conference Report, april 1900, p. 48.
3. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 36.

LAAF U AAN HET levende water

‘Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid’ (Johannes 4:14).

Matthew Heaps

Afdeling welzijnszorg

HIJ IS HET LEVENDE WATER

‘Wilt u zich laven aan dit levende water [dat in Johannes 4:14 wordt genoemd] en ervaren dat die goddelijke bron binnenin u ten eeuwigen leven springt?’

‘Wees dan niet bang. Geloof met uw hele hart. Ontwikkel onwrikbaar geloof in de Zoon van God. Laat uw hart uitgaan in vurig gebed. Vul uw gemoed met kennis van Hem. Verzaak uw zwaktes. Wandel in heiligheid en in harmonie met de geboden.’

‘Laaf u aan de levende wateren van het evangelie van Jezus Christus.’

Ouderling Joseph B. Wirthlin (1917–2008) van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Leven in overvloed’, *Liahona*, mei 2006, p. 100.

Voor mijn werk kom ik op veel plaatsen over de hele wereld waar de mensen geen schoon water hebben. Onze groep werkt samen met plaatselijke overheden en bewoners om in eenvoudig te onderhouden bronnen van schoon water te voorzien, zoals bronnen, putten of regenopvang.

Deze waterprojecten bieden een aanzienlijke verbetering in de kwaliteit van hun bestaan. Hun gezondheid verbetert aanzienlijk omdat het schone water besmetting met tyfus, cholera en andere door water overgebrachte ziekten voorkomt. De economie verbetert ook omdat ouders en kinderen die voorheen hun tijd met water dragen doorbrachten, nu kunnen werken en naar school kunnen gaan. Zelfs in gemeenschappen met veel uiteenlopende problemen zeggen de mensen altijd dat ze het liefst schoon water willen hebben.

De Heiland vervulde zijn aardse zending toen de mensen hun water uit bronnen haalden. Toen Hij de vrouw bij de bron onderrichtte en zei dat ‘wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal

geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid’ (Johannes 4:14), zei Hij toen ook niet tegen ons dat zijn evangelie — voor eeuwig — in onze fundamentele behoeften voorziet? Volgens mij wel.

Ik zal altijd de vrouw in Kenia dankbaar zijn, die me iets leerde over de bereidwilligheid om door hard werken aan water te komen. Ik ontmoette haar tijdens een festiviteit na de aanleg van een bron in haar dorp. Dankbaar vertelde ze me dat ze door de nieuwe waterbron geen 14 kilometer meer hoefde af te leggen om water te halen, maar slechts 1,6 kilometer. Ze was zo blij dat ze nu zoveel andere mogelijkheden heeft.

Ik vroeg me af hoe ik me zou voelen als *ik* ruim anderhalve kilometer moest lopen om water te halen. Ik was onder de indruk dat zij alles — van huishoudelijk werk tot tuinieren — opzijzette om water te halen. Ze wist dat ze haar andere taken niet zonder dat water kon uitvoeren. Ik besepte hoe zwaar haar last was. Er is kracht en doorzettingsvermogen voor nodig om water te halen. Maar voor haar

De Heiland heeft gezegd: ‘Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven’ (Johannes 4:14).

gezin was ze bereid om iedere dag 14 kilometer te lopen om het te halen.

Ik vraag me af of wij, met schoon water dat uit de kraan stroomt, soms verwachten op dezelfde eenvoudige manier tot Christus te komen als we schoon water uit de kraan halen. Of zijn we bereid om andere zaken opzij te zetten, zelfs belangrijke, om Jezus

Christus en zijn Vader te leren kennen?

Ik weet dat de bron van levend water die de Heiland ons biedt, nooit zal opdrogen, en dat die zuiver en levensreddend is. Als we met ons lege glas bij Hem komen, zal Hij het vullen, vaak met meer dan wij kunnen ontvangen. Hij is daadwerkelijk levend water, een manifestatie van Gods liefde. ■

WAT IS HET LEVENDE WATER?

- Het levende water is het evangelie van Jezus Christus.
- ‘De bron van levende wateren (...) [is] een zinnebeeld van de liefde Gods’ (zie 1 Nephi 11:25).
- Levend water kan ons het ‘eeuwige leven’ schenken (zie Johannes 4:14; LV 63:23).

Voor meer informatie over dit onderwerp, zie 1 Nephi 8; 11; en Richard G. Scott, ‘De karaktervormende kracht van geloof’, *Liahona*, november 2010, p. 43.

HOE KUNNEN WE DOOR HET LEVENDE WATER WORDEN GEZEGEND?

Kathleen H. Hughes, voormalig eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, heeft die vraag helpen beantwoorden in haar conferentietoespraak: ‘De zegen van levend water’, (*Liahona*, mei 2003, p. 13).

1. Het levende water geneest ons door de macht van de Heilige Geest.
2. Het levende water voedt ons en houdt ons staande (zie Matteüs 11:28).
3. Het levende water schenkt ons gemoedsrust en vreugde (zie Johannes 14:27; LV 101:16).

Overweeg om 1 Nephi 11:25 met uw gezin of een kennis te lezen. Bespreek het verband tussen de bron van levend water en de boom des levens.

WERKEN IS EEN EEUWIG BEGINSSEL

Onze hemelse Vader en Jezus Christus hebben gewerkt om de hemelen en de aarde te scheppen. Ze hebben de zon, de maan en de sterren geschapen. Ze hebben de wateren vergaderd, het droge land doen verschijnen en planten laten groeien. Vervolgens hebben ze alle levende wezens in de zee en op het land geschapen. (Zie Genesis 1; Mozes 2.) Uit hun voorbeeld blijkt dat werk belangrijk is, in de hemel en op aarde. (Zie ook Johannes 5:17; 9:4.)

Toen God man en vrouw naar zijn eigen beeld had geschapen, plaatste Hij ze in de Hof van Eden (zie Genesis 1:26–27; 2:8). Toen ze later uit de hof waren gezonden, zei de Heer tegen Adam: ‘In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten’ (Genesis 3:19). Vanaf dat moment werkten Adam en Eva om in het onderhoud van zichzelf en hun kinderen te voorzien (zie Mozes 5:1).

Sinds de tijd van Adam en Eva is werken een manier van leven voor iedereen op aarde geworden. We werken om in het stoffelijke, geestelijke en emotionele welzijn van onszelf en ons gezin te voorzien. Ouders proberen een gezin te stichten waar de beginselen van werk hoog in het vaandel staan. Ze geven de kinderen taken die bij hun leeftijd passen en geven ze complimentjes om ervoor te zorgen dat ze positieve werkervaringen hebben. Daardoor kunnen ze

een goede arbeidsethos, een goede instelling en basisvaardigheden ontwikkelen.

We moeten ook een goede balans tussen werk en rust zien te vinden. Zes dagen per week kunnen we gezegend worden door werk met verfrissende activiteiten te combineren. Maar op zondag belooft de Heer ons bijzondere zegeningen als we zijn gebod gehoorzamen om geen stoffelijk werk te verrichten en de sabbat te heiligen (zie Exodus 20:9–11; LV 59:9–19).

Werk maakt deel uit van het plan van onze hemelse Vader voor ons in de hemel en op aarde. Als we rechtschapen leven, zullen bij Hem terugkeren. Ook daar kunnen we werken om bij te dragen aan de opbouw van het koninkrijk van God (zie Mozes 1:39). ■

Als we elkaar helpen en de lasten van ons werk verdelen, worden zelfs de zwaarste lasten lichter.

Wij zijn verantwoordelijk om voor onszelf en ons gezin te zorgen.

1. Ouders hebben de heilige plicht om voor hun kinderen te zorgen (zie LV 83).

2. Kinderen worden gezegend als ze voor hun bejaarde ouders zorgen (zie 1 Timoteüs 5:3-4, 8).

3. Zo mogelijk moeten we voor onze familieleden zorgen.

1. We sterken ons karakter en ontwikkelen arbeidsvaardigheden.

Als we werken, worden we gezegend.

2. We voelen de vreugde van Gods plan voor ons.

3. We zijn beter voorbereid en zelfredzaam als we een voorraad voedsel, water en andere benodigdheden voor drie maanden aanleggen.

‘[Een mens] spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige’ (Efeziërs 4:28).

Voor meer informatie raadpleegt u *Evangeliebeginselen* (2009), pp. 165–170; en ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *Liahona*, november 2010, p. 129.

DOOR GOD GEROEPEN

Ramona Dutton

Ik heb uit eigen ervaring geleerd wat het betekent 'van Godswege' geroepen te zijn, 'door profetie en door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten' (Geloofsartikelen 1:5).

Mijn man en ik waren net naar een nieuwe stad verhuisd, en we keken ernaar uit om naar onze nieuwe wijk te gaan. Het bleek dat de wijkgrenzen werden veranderd en dat de wijk werd gesplitst.

Op de tweede zondag vroeg de wijkadministrateur na de kerk of wij op dinsdagavond een gesprek met de bisschop konden hebben. Na een kort gesprek vroeg de bisschop toestemming aan mijn man om mij als jeugdwerkpresidente van de nieuwe wijk te roepen. Toen riep hij me voor die taak. Ik was geschokt, maar ik had geleerd om nooit een roeping te weigeren. Dus ik beloofde dat ik mijn best zou doen.

De bisschop gaf me een lijst met namen en vroeg me om over twee dagen weer bij hem te komen met de namen voor twee raadgeefsters en een secretaresse. Ik voelde me overweldigd. Toen we thuiskwamen, sloot ik mezelf op in de badkamer en huilde ik. Toen stortte ik mijn hart uit bij mijn hemelse Vader en sprak ik mijn ongerustheid uit over mijn nieuwe roeping. Ik kende niemand in de nieuwe wijk, en ik had zijn hulp nodig. Na mijn gebed voelde ik me heel rustig.

De volgende ochtend begon ik na mijn ochtendgebed aan mijn huishoudelijke taken. De lijst met namen

die de bisschop me had gegeven, lag op de keukentafel. Iedere keer dat ik er langs liep wierp ik er een blik op. Nadat ik verscheidene malen naar de lijst had gekeken, waren er twee namen die me opvielen. Ik pakte de lijst op en las de namen hardop. Toen ik de namen uitsprak, kreeg ik een warm gevoel van binnen. Ik had de Heilige Geest nog nooit zo sterk gevoeld.

Onmiddellijk riep ik mijn hemelse Vader in gebed aan. De tranen stroomden over mijn wangen toen ik de namen opnieuw uitsprak. Ik wist niets over deze twee vrouwen, maar ik wist in mijn hart dat zij mijn raadgeefsters moesten worden.

Die avond dacht ik verder over de lijst met namen na. Iedere keer dat ik aan de lijst dacht, kwam er een naam in mij op. Zij werd mijn secretaresse.

Toen ik de volgende dag mijn gesprek met de bisschop had, gaf ik hem de namen van mijn raadgeefsters en secretaresse. Tot mijn verbazing waren dat dezelfde vrouwen van wie de bisschop dacht dat ze goed in het jeugdwerk tot hun recht zouden komen. Toen ik de volgende zondag naar de kerk kwam, ging ik met de eerste raadgever van de bisschop bij de deur staan zodat hij me kon aanwijzen

ZICH VOOR DE LEIDING VAN DE GEEST OPENSTELLEN.

'Iemand moet van Godswege worden geroepen om in de kerk werkzaam te zijn (zie Geloofsartikelen 1:5). De leiders verlaten zich op geestelijke leiding bij wie zij moeten roepen. Zij letten op de naleving van de kerkelijke normen die voor een roeping is vereist. Zij hebben ook oog voor de persoonlijke en gezinsomstandigheden van het te roepen lid. Elke roeping dient ten goede te komen aan de leden onder wie het lid werkzaam zal zijn, het lid zelf, alsmede zijn of haar gezinsleden.'

Handboek 2: de kerk besturen (2010), 19.1.1.

wie mijn raadgeefsters en secretaresse waren. Toen ik naar deze zusters keek, kreeg ik het gevoel dat ik ze al kende. De Geest bevestigde opnieuw dat deze vrouwen door God waren geroepen.

Ik wist dat we goed zouden kunnen samenwerken om de Heer te dienen — en dat deden we ook. Hoewel deze zusters vreemden voor mij waren, waren ze uitermate geschikt voor hun roeping. De Heer wist wie Hij wilde roepen. Het was een leerzame belevenis om zelf te ervaren wat het betekent om door middel van profetie door God geroepen te worden. ■

DE LEVENSTAAK VAN EEN LIEFDEVOLLE MOEDER

Peiholani Kauvaka

Toen ik in Tonga opgroeide, gaf mijn moeder af en toe les op het seminarie. Van mijn vijfde tot en met mijn tiende jaar maakte ze me vaak vroeg wakker om me mee te nemen naar het huis waar het seminarie werd gehouden. Hoewel de afstand slechts zo'n vierhonderd meter was, over een pad dat tussen de guavestruiken doorliep, vroeg ze me: 'Ben je bang?' Ik antwoordde moedig: 'Nee.'

Dan zei ze: 'Op een dag zul je dapper onze hemelse Vader moeten dienen. Hij heeft ons alles gegeven, zelfs een plan om bij Hem terug te keren. Op een dag zul je op zending gaan en Hem met heel je hart, macht, verstand en sterkte dienen. Je moet je nu al gaan voorbereiden om een goede zending te worden.'

Uiteindelijk verhuisden we naar Ontario (Californië, VS). Mijn moeder bevond zich in een onbekend land. Ze was de taal niet machtig en beleefde een cultuurschok. Net als een hen die haar kuikens onder haar vleugels vergadert, riep zij al haar kinderen bijeen en viel ze op haar knieën om onze hemelse Vader te smeken dat geen van de kinderen die Hij haar had gegeven ooit De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zou verlaten. Door gezinsgebed, dagelijkse schriftstudie, geregeld als gezin vasten, gezinsavond te houden en samen naar de kerk gaan, riepen mijn ouders de hulp van onze hemelse Vader in om hun gezin te sterken.

Mijn ouders moedigden ons al op jonge

Boven: Foto van de vader, Moses, en de moeder, Lavinia, samen met een nichtje van de schrijver van dit artikel, gemaakt in 1999 op het tempel terrein van de Los Angeles tempel.

leeftijd aan om ons als zending te gedragen. We hadden in de kerk altijd een wit overhemd aan en ons haar was net als de zendingen geknipt. Als priester zegende ik het avondmaal, en mijn jongere broers, die leraar en diaken waren, zetten het avondmaal klaar en dienden het rond. Ik zag dat onze ouders naar ons keken om te zien of we onze taken goed uitvoerden.

Voordat ik op zending ging, zei mijn moeder: 'Als jij jouw deel doet, zal ik mijn deel doen. Ik zal voor je vasten en bidden dat je mensen zult vinden om te onderwijzen.' Ze bleef voor al haar vier zoons vasten en bidden toen ze op zending waren. We vervulden allemaal een goede zending en kwamen eervol thuis.

De laatste keer dat ik mijn moeder zag voordat ze overleed, zei ze: 'Peiholani, ik heb je alles bijgebracht wat volgens mij het belangrijkste is in dit leven en het volgende leven. Namelijk dat het evangelie van Jezus Christus waar is. Het zoenbloed van Jezus Christus dient tot redding van je ziel. Wees trouw aan de verbonden die je met de Heer in de tempel hebt gesloten. Als je dat doet, zal ons gezin in de eeuwigheid bij elkaar zijn. Dat weet ik zonder enige twijfel omdat onze hemelse Vader en Jezus Christus leven.'

Mijn getuigenis was op het evangelie gebaseerd, door alles wat mijn ouders ons hebben geleerd. Ik weet dat ons gezin ooit weer bij elkaar zal zijn omdat mijn ouders hun taak hebben volbracht om ons in het evangelie te onderwijzen en ons tot de Heiland te leiden. ■

MI VIDA, MI HISTORIA

Verhalen over geloof en inspiratie van Latijns-Amerikaanse heiligen der laatste dagen.

Op deze pagina's over een tentoonstelling in het museum voor kerkgeschiedenis vertellen heiligen der laatste dagen over hun overtuiging en hun geloof in het evangelie van Jezus Christus. Samen vertegenwoordigen ze miljoenen Latijns-Amerikaanse heiligen.

In juni 2011 waren er 24 verhalen tentoongesteld in het museum voor kerkgeschiedenis in Salt Lake City (Utah). U kunt de hele tentoonstelling online bekijken op lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.

Carmen Echeverría Wood

Carmen is in Guatemala-Stad (Guatemala) in een godsdienstig gezin geboren. Toen ze negen jaar oud was, werd het gezin door zendelingzusters in het evangelie onderwezen. Ze vond het jeugdwerk erg fijn en ze sprak over een nieuw gevoel van geluk thuis. Een jaar later liet het gezin zich dopen. Ze zegt: 'Het was een prachtige, heerlijke tijd.' Ze herinnert zich dat president David O. McKay (1873–1970) in 1954 naar Guatemala kwam en de kinderen in de wet van tiende onderwees. Toen ze zeventien was, werd ze op zending geroepen in het zendingsgebied Midden-Amerika. Ze was dankbaar dat ze 'de hoop op een beter leven en een eeuwig leven samen' kon verkondigen.

Miriam Puerta Amato

Miriam komt uit Brazilië. Toen ze op zending wilde gaan, vulde ze de benodigde papieren in.

Zeven weken later, met haar familieleden om zich heen, las ze de brief voor waarin ze werd geroepen naar het zendingsgebied Temple Square in Salt Lake City (Utah). Ze zegt: ‘Toen ik de brief las, was het leuk om te zien dat mijn familieleden net zo hard juichten als wanneer het nationale voetbalelftal van Brazilië een doelpunt scoort. Ik was ook heel blij, en ik wist dat de Heer me uitzond.’

Nelson Mousqués

Vlak na de geboorte van Nelson in Asunción (Paraguay) kwamen zijn ouders met de zendelingen

in contact. ‘Op een dag zat mijn vader op de veranda toen hij ouderling Higbee en ouderling Johnson zag. Maar hij wist niet dat ze zendelingen waren’, vertelt broeder Mousqués. ‘Hij vroeg mijn zus om twee stoelen te pakken en zei: “Die twee jongemannen zullen ons leven veranderen.” Toen de zendelingen aanklopten, deed hij open en zei: “Kom binnen. We hebben op jullie zitten wachten.” Mijn vader en de andere gezinsleden werden allen lid van de kerk.’

Robin Mendoza

Robin was in Ecuador in armoede opgegroeid, maar daar wilde hij verandering in aanbrengen. Toen hij twaalf uur per dag op een plantage werkte, bad hij op een dag om leiding. Tijdens zijn gebed begon het te bliksemen. Robin beschouwde dat als een boodschap van God dat zijn leven veelbelovend was. 'Ik wist dat mijn gevoelens van God afkomstig waren', herinnert Robin zich. Hij leerde dat hij door geloof zijn leven kon veranderen. Op zestienjarige leeftijd ging hij in Guayaquil werken, waar hij zich liet dopen. Verdere inspiratie bracht hem ertoe om zijn ambitie tot het volgen van een opleiding te vervullen door aan de Brigham Young University te gaan studeren.

Ursula Binder Brock

Zuster Brock weet nog dat ze al over het doel van het leven nadacht toen ze nog maar vijf jaar oud was. Als tiener in Venezuela werd zij met de rest van het gezin door de zendingen onderwezen en lieten ze zich dopen. Ze had een groot geloof en ze werd op zestienjarige leeftijd als jeugdwerkpresidente geroepen. Nu, na een leven vol dienstbetoon, is ze gaan beseffen dat voor haar 'geloof een keuze is'. Ze legt uit: 'Ik kies ervoor om ruimte vrij te maken voor de Heiland in mijn leven. Ik heb geleerd dat de verzoening de prachtigste onbaatzuchtige weldaad voor de hele mensheid is. Mijn Heiland en Verlosser, de Vredestichter, is mijn beste vriend geworden — een onveranderlijke grootheid voor mij.'

Lincoln Peters

Lincoln woonde met zijn ouders in Santiago (Chili) totdat zijn moeder overleed toen hij tien was. Daarna woonde hij bij zijn oom en tante. Toen Lincoln achttien was, kwamen ouderling Barton en ouderling Bentley bij zijn oom en tante thuis. Zijn tante en grootmoeder accepteerden het evangelie onmiddellijk, maar Lincoln vermeed de zendelingen. Op een zondagochtend kwam zijn oma, die normaal gesproken heel lief was, zijn kamer binnen, trok de dekens van zijn bed af en zei dat hij met ze mee naar de kerk ging. Geschokt door het ongebruikelijke gedrag van zijn grootmoeder en uit respect voor haar, stond hij op en ging hij mee maar de kerk. Die dag kreeg hij een nieuw en sterk gevoel van binnen dat zijn leven veranderde. Hij werd al snel een van de eerste bekeerlingen tot de kerk in Chili.

Luis en Karla Hernández

Luis en Karla hadden elkaar als tieners in Honduras ontmoet. Ze kregen verkering en trouwden vrij snel. Luis, die geen lid van de kerk was, had bewondering voor de ouders van Karla, die 'elkaar met respect en liefde behandelden, waardoor ik meer over hun normen en waarden wilde leren.' Al snel liet Luis zich dopen, en hij en Karla werden in de Guatemala-Stadtempel (Guatemala) aan elkaar verzegeld. Toen ze in de dertig waren, hadden ze wat huwelijksproblemen. Ze gingen uit elkaar en Karla vroeg zich af of hun tienerhuwelijk wellicht een vergissing was geweest. Luis vastte en bad en vroeg God of 'Karla thuis mocht komen. En dat gebeurde. Hij bracht haar weer thuis.' Nu is hun huwelijk sterker dan ooit.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí is in Argentinië geboren, waar haar familie lid van de kerk werd.

Toen zij in haar tienerjaren was, emigreerden ze naar de Verenigde Staten. Hoewel ze het heerlijk vindt om Amerikaanse te zijn, voelt ze zich het gelukkigst in de Argentijnse cultuur. 'In Latijns-Amerika zijn de mensen heel erg hartelijk. Ze nodigen je meteen uit; ze sluiten vriendschap met je; ze begeleiden je. Ze zijn graag als familie en vrienden bij elkaar om lekker te eten. Dat is geweldig, en dat onderdeel van de cultuur is iets wat ik voor geen goud zou veranderen.'

Omar Canals

In 1948 gaf Omars moeder in Uruguay haar paraplu aan twee zendelingzusters. Daardoor raakte ze met de zendelingzusters in

gesprek, en Omars oudere zus liet zich later dopen. Omar, die in 1948 was geboren, was de eerste baby die een naam en een zegen kreeg in het zendingsgebied Uruguay, dat in 1947 was georganiseerd. Omar en zijn ouders lieten zich dopen toen hij acht jaar oud was. Enkele jaren nadat Omar met zijn liefde was getrouwd, emigreerden ze naar de Verenigde Staten. Omar was eerder als nieuwslezer werkzaam geweest en werd in 1973 door de kerk aangenomen als Spaanse tolk voor de algemene conferentie van de kerk. ■

Geloof om **DE** **ROEPING** te aanvaarden

We moeten allemaal een brandend getuigenis in ons hart hebben dat dit het werk van God is en dat we ons uiterste best moeten doen om 'de woeste plaatsen van Zion op te bouwen'.

In 1849, slechts twee jaar nadat de heiligen in de Salt Lake Valley waren aangekomen, leidde ouderling Parley P. Pratt van het Quorum der Twaalf Apostelen een expeditie naar het zuiden. Hoe zuidelijker de expeditie kwam, hoe slechter het terrein werd. Nadat de mannen 914 meter waren afgedaald van de rand van het Great Basin naar het punt waar de rivieren Virgin en Santa Clara bij elkaar komen (ten zuiden van het hedendaagse St. George [Utah]), werd het terrein droog, zanderig, vulkanisch en rotsachtig. De verkenners kregen er geen goede indruk van. In een dagboek staat:

‘Door een woest, rotsachtig, zanderig en bijna onbeschrijfelijk gebied getrokken, dat in vreselijke wanorde bij elkaar lijkt te zijn gegoooid.’

‘Het is een uitgestrekt, chaotisch gebied, vol grote heuvels, [rode] woestijnen, saaie en dorre vlakten, loodrechte bergwanden, losse en droge kleigrond, (...) zandsteen (...) in ondenkbare wanorde — kortom, een vervallen landstreek (...) die door verschrikkelijke natuurrampen in het verleden binnenstebuiten en ondersteboven is gekeerd.’¹

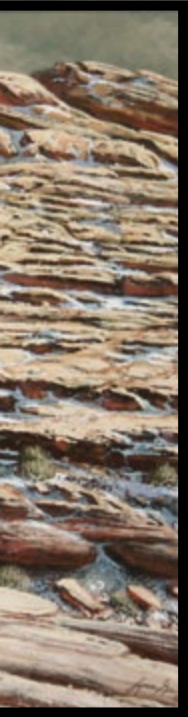
Maar hoe woest het land er in het zuiden ook uitzag, de door erosie aangetaste rotsen en ravijnen in de wildernis van San Juan in het oosten zagen er nog veel ruiger uit. De leiders van de kerk wisten dat het heel moeilijk zou zijn om dat ruige, niet in kaart gebrachte gebied te ontginnen, maar ze wilden er toch nederzettingen vestigen. Tijdens de kwartaalconferentie van de ring Parowan in 1879 accepteerden 250 mensen de roeping van president John Taylor om het zendingsgebied San Juan te vestigen. Met tachtig huifkarren en bijna duizend stuks vee en paarden baanden zij zich een weg door dat ontzagwekkende, onontgonnen

LYNN GRIFFIN, DE LAATSTE HUIFKAR

**Ouderling
Jeffrey R. Holland**

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

gebied met sneeuwbedekte bergtoppen en torenhoge pieken.

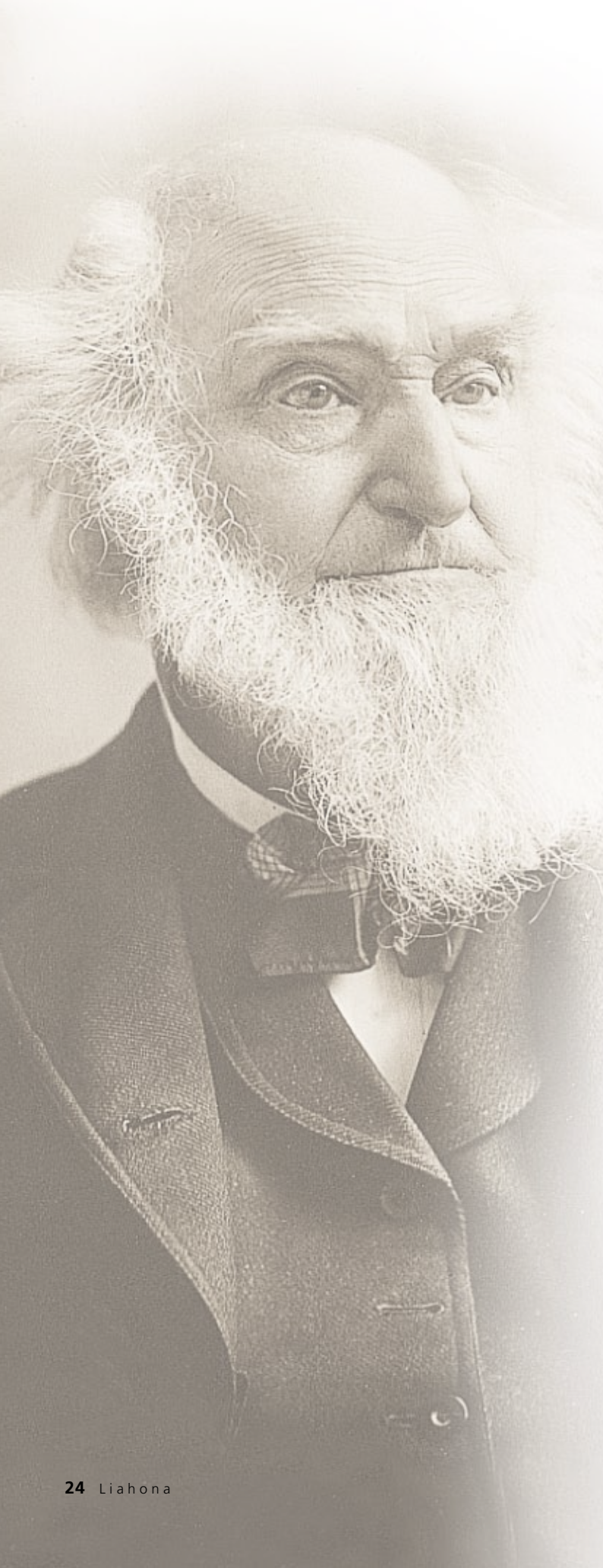
Op zoek naar de kortste route naar San Juan overwonnen deze eerste verkenners veel hindernissen. Maar al snel stonden ze voor de allergrootste hindernis: de diepe stroomengte in de rivier de Colorado. Op wonderbaarlijke wijze vonden de vermoeide verkenners een smalle spleet in het ravijn — een kloof die zo'n zeshonderd meter langs de rode rotsen naar beneden liep, naar de Colorado. Dit verlaten, bijna dodelijke 'gat in de rots' leek de enige mogelijkheid om de overkant te bereiken.

De opening in het zandsteen was te smal voor paarden en op sommige plekken zelfs te smal voor mensen. De hele steile afdalingen van wel zo'n 23 meter leken het onmogelijk te maken voor berggeiten, laat staan afgeladen huifkarren. Maar de onverzagde heiligen gingen niet terug. Met dynamiet en gereedschap werkten ze in de maanden december 1879 en januari 1880 aan de aanleg van een gevaarlijke, primitieve weg langs de afgrond van het ravijn.

Toen de weg min of meer klaar was, moesten ze de eerste veertig huifkarren door het 'gat' zien te krijgen. De andere huifkarren, die acht kilometer terug bij Fifty-Mile Spring waren, zouden later volgen.

Ze organiseerden zich in groepen zodat 'twaalf of meer mannen achter een huifkar konden hangen' met lange touwen om de afdaling te remmen. De wielen waren met kettingen vastgezet, zodat ze alleen zouden glijden en niet konden rollen.

Het was een van de grote momenten in de

Wat valt ons op in die voorbeelden van trouwe pioniers? We herkennen hetzelfde patroon van wat er zich had voorgedaan toen de heiligen New York, Pennsylvania, Ohio en Missouri moesten ontvluchten, en later toen ze een bevroren rivier overstaken omdat ze hun dierbare Nauwoo moesten achterlaten en een tempel die weldra in lichterlaaie zou opgaan.

geschiedenis van de pioniers. Een voor een liet de groep de huifkarren langs de steile rotswand naar beneden glijden. Toen ze de bodem van het ravijn hadden bereikt, begonnen ze enthousiast de rivier over te steken, met een platboomd vaartuig dat ze voor dat doel hadden vervaardigd. Die dag was de huifkar van Joseph Stanford Smith en zijn gezin de laatste huifkar.

Stanford Smith had geholpen de voorgaande huifkarren naar beneden te leiden, maar om de een of andere reden was de groep vergeten dat het gezin van broeder Smith als laatste ook hulp nodig had. Hevig geschokt dat het erop leek dat hij met zijn gezin was achtergelaten, ging Stanford met zijn span, zijn huifkar en zijn gezin naar de rand van de afgrond. Het span stond voor de huifkar en een derde paard was *achter* de huifkar aan de achteras vastgebonden. Ze stonden daar eventjes en keken door het gevaarlijke gat naar beneden. Stanford keek zijn vrouw, Arabella, aan en zei: 'Ik ben bang dat het niet gaat lukken.'

Zij antwoordde: 'Maar we hebben geen keus.'

Hij zei: 'Als we nou enkele mannen hadden om de huifkar vast te houden, dan zou het *misschien* lukken.'

Zijn vrouw zei: "*Ik* houd de huifkar wel vast.'

Ze legde een deken op de grond, en daarop liet ze haar baby achter in de zorg van haar driejarige zoon, Roy, en haar vijfjarige dochter, Ada. 'Houd je broertje goed vast totdat papa jullie komt halen', zei ze. Toen ging Belle achter de huifkar zitten. Ze pakte de teugels vast van het paard dat aan de achterkant van de huifkar was vastgebonden. Stanford liet het span door het gat naar beneden lopen. De huifkar schoot met een ruk naar beneden. Door die ruk viel het achterste paard al om. Zuster Smith rende achter het paard en de huifkar aan. Ze trok met al haar kracht en moed aan de teugels. Al snel viel zij ook, en

samen met het paard gleeed ze naar beneden. Ze raakte de scherpe rand van een rots en haalde haar been van beneden tot boven open. Die moedige vrouw, met gescheurde kleren en een ernstige wond, hield met al haar kracht en geloof de teugels vast

Toen haar vader werd geroepen om met zijn gezin naar het moeilijke gebied Muddy Mission te gaan, in het hedendaagse Nevada, moest Elizabeth Clarridge (boven) huilen, maar ze zei: 'Ik zou hem niet als vader willen hebben als hij niet zou luisteren als hij geroepen werd.'

tot ze beneden bij de oever van de rivier kwamen.

Toen ze de bodem hadden bereikt en nauwelijks konden geloven dat het gelukt was, rende Stanford onmiddellijk de zeshonderd meter weer omhoog de steile rots op omdat hij zich zorgen maakte over zijn kinderen. Toen hij over de rand klom, zag hij dat ze nog precies op dezelfde plek zaten. Met de baby in zijn armen en de andere twee kinderen die hem en elkaar vasthielden, leidde hij ze langs de rotsen naar beneden toe, naar hun moeder. In de verte zagen ze vijf mannen met kettingen en touwen naar hen toe komen. Toen ze beseften dat de familie Smith hulp nodig had, waren deze mannen

komen helpen. Stanford riep: 'Laat maar, jongens. Het is ons zelf al gelukt. [Belle] is alle hulp die een man nodig heeft [om deze tocht te maken].'²

Wanneer de roeping komt

De expeditie 'gat in de rots' is slechts een van de vele voorbeelden van de indrukwekkende vastberadenheid en toewijding van die heiligen die gehoor gaven aan de roeping van hun profeet. Een ander voorbeeld is de stichting en de roeping van de Muddy Mission in het hedendaagse Nevada. Net als zoveel andere nederzettingen van de pioniers beloofde de Muddy een heel zwaar leven. De mensen die geroepen werden om zich daar te vestigen, moesten veel gewetensonderzoek doen.

Sommige mensen die in de jaren 1860 groepen werden, moeten zich hebben afgevraagd: 'Van alle plekken op aarde, waarom de Muddy?' Er waren wel degelijk redenen voor. Ten eerste was door de Amerikaanse burgeroorlog de kans toegenomen dat goederen over de rivier de Colorado vervoerd zouden worden. Ten tweede, toen de traditionele bronnen voor textielproductie door de oorlog werden afgesneden, werd de Cotton Mission gevestigd in de steden St. George en Washington, niet zo ver daarvandaan. Er werd verondersteld dat katoen in het gebied van de Muddy verbouwd kon worden. Ten derde, de heiligen der laatste dagen voelden zich verplicht om met de indiaanse stammen in de omgeving samen te werken, ze te helpen om aan voedsel te komen en ze op te leiden.

Maar het gebied was niettemin een

eenzame, dorre woestijn. Het leek wel of het niets anders te bieden had dan hitte en hard werken. Het lag geïsoleerd en was voor het grootste deel woest en ledig. De naam van de rivier was heel toepasselijk.

Wat betreft de manier waarop en het geloof waarmee de Muddy werd gevestigd, laat ik graag een van de kolonisten aan het woord. Ze vertegenwoordigt de durf, pit en morele overtuiging die jong en oud hadden — in dit geval vooral de jongeren. Elizabeth Claridge McCune schreef het volgende over de roeping van haar vader om zich in het gebied van de Muddy te vestigen.

‘Er was voor mij op vijftienjarige leeftijd geen plek op aarde die zo dierbaar was als [het stadje] Lehi [in Utah]. We keken altijd reikhalzend uit naar de periodieke bezoeken van president Brigham Young en zijn gezelschap! (...)

‘(...) Broeder Brigham, de gebroeders Kimball en Wells met [hun] hele gezelschap kwamen uit hun rytuig en liepen over de bloemrijke weg (...) naar ons huis, [waar] het eten was bereid en werd opgediend. (...)

‘We gingen op [zondag]middag allemaal naar de bijeenkomst. De meisjes waren in het wit gekleed en hadden gereserveerde plaatsen vooraan. De toespraken waren geweldig, en we waren gelukkig, totdat president Young aankondigde dat hij enkele namen zou voorlezen van mannen die geroepen en aangesteld zouden worden om als zendeling de “Muddy” te vestigen. Het hart van veel aanwezigen stopte bijna met kloppen. Veel van onze mensen waren geroepen om Dixie County te

koloniseren — maar de Muddy, zo veel verder naar het zuiden! En veel erger! O jee! O jee! Ik hoorde maar één naam: “Samuel Claridge.” Toen begon ik te huilen. En het kon me niet schelen dat de tranen op [mijn] nieuwe witte jurk terechtkwamen.

De vader van het meisje dat naast me zat, werd ook geroepen. Het meisje zei: “Waarom zit je nou te huilen? Ik hoef niet te huilen. Mijn vader gaat toch niet.” Ik zei: “Nou, dat is het verschil. Ik weet zeker dat mijn vader *wél* gaat en dat niets hem ervan kan weerhouden. En ik zou hem niet als vader willen hebben als hij niet zou luisteren als hij geroepen werd.” Toen brak ik weer in huilen uit. (...)

‘Omdat we net in een nieuw huis woonden en het vrij comfortabel hadden, probeerden veel vrienden mijn vader ervan te overtuigen om zijn huis en zijn boerderij te houden; om enige tijd naar het zuiden te gaan en dan terug te keren. Maar mijn vader wist dat hij niet voor een tijdelijke zending was geroepen. Hij zei: “Ik

Het is de kern van onze overtuiging dat het werk niet alleen behoort te vorderen, maar dat het kan, zal en moet vorderen. Ik weet niet hoe ouders anders hun baby's in die geïmproviseerde graven op de vlakten konden achterlaten, en vervolgens met een laatste blik huilend naar Zion konden verder gaan.

verkoop al mijn bezittingen en gebruik mijn middelen om een andere woeste plaats van Zion op te bouwen.”³

Geloof in het werk

Waar komen die trouw en toewijding uit voort die te vinden waren bij dit vijftienjarige meisje en het gezin waarin ze geboren was? Hoe kwam ze ertoe om tegen haar wat minder standvastige vriendin te zeggen: ‘Ik weet zeker dat mijn vader *wél* gaat en dat niets hem ervan kan weerhouden?’ Waar komt het lef vandaan waardoor ze ook tegen haar vriendin zei: ‘En ik zou hem niet als vader willen hebben als hij niet zou luisteren als hij geroepen werd?’

En hoe zit het met die drie kleine kinderen, die hun ouders met de huifkar over de rand van het ravijn bij de Colorado River zagen verdwijnen, maar vertrouwden op de instructies die ze van hun moeder hadden gekregen? Zij zaten daar moedig te wachten, vastbesloten om op hun plek te blijven en niet te huilen, terwijl ze toch erg bang moeten zijn geweest.

Wat valt ons op in die voorbeelden van trouwe pioniers? Hetzelfde wat we door de eeuwen heen hebben gezien en wat we nu ook in deze bedeling zien. We herkennen hetzelfde patroon van wat er zich had afgespeeld toen de heiligen New York, Pennsylvania, Ohio en Missouri moesten ontvluchten, en later toen ze een bevroren rivier overstaken omdat ze hun dierbare Nauvoo moesten achterlaten, en de tempel die weldra in lichterlaaie zou opgaan. We zien wat er gebeurde toen diezelfde mensen bij Winter Quarters in groten getale hun doden moesten begraven. Ze moesten afgelegen graven achterlaten, soms zo klein als een broodtrommel, bij Chimney Rock in Wyoming, bij het oversteken van de rivier de Sweetwater of in een sneeuwbank bij Martin's Cove.

Wat ons opvalt bij de pioniers van toen, en wat we nu herkennen onder de gezegende heiligen over de hele wereld is geloof in God, geloof in de Heer Jezus Christus, geloof in de profeet Joseph Smith, geloof in de waarheid van dit werk en van de boodschap waar het voor staat. Door geloof ging een jongeman naar een bos om te bidden, door zijn geloof was hij in staat om op te staan en zich voor de herstelling van het evangelie in Gods handen over te geven, en uiteindelijk ruim twintig jaar later zijn gewelddadige dood te ondergaan.

Het is dan ook geen wonder dat geloof altijd het eerste,

Wat ons opvalt bij de pioniers van toen, en wat we nu herkennen onder de gezegende heiligen over de hele wereld, is geloof in God, geloof in de Heer Jezus Christus, geloof in de profeet Joseph Smith, en geloof in de waarheid van dit werk en van de boodschap waar het voor staat.

eeuwige beginsel van het evangelie en van ons werk is geweest, en dat ook zal blijven. Het is de kern van onze overtuiging dat het werk niet alleen behoort te vorderen, maar dat het kan, zal en moet vorderen.

Ik weet niet hoe ouders anders hun baby's in die geïmproviseerde graven op de vlakten konden achterlaten, en vervolgens met een laatste blik huilend naar Zion konden verdergaan. Ik weet niet hoe een vrouw als Belle Smith anders haar kinderen op de rand van het ravijn zou laten zitten om haar huifkar langs de gevaarlijke helling te laten glijden. Ik weet niet hoe Samuel Claridge anders al zijn bezittingen kon verkopen en naar het zuiden kon trekken om Zion in het afgelegen gebied Muddy op te bouwen. De fundamentele drijfkracht in deze verhalen is geloof — rotsvast, geraffineerd, ervaren en geestelijk versterkt geloof dat dit de kerk en het koninkrijk van God is en dat je gehoor geeft als je geroepen wordt.

Een oproep tot overtuiging

Er zijn nog steeds 'woeste plaatsen van Zion' die opgebouwd moeten worden, en sommige daarvan zijn veel dichterbij dan Muddy en San Juan. Sommige ervan bevinden zich in ons eigen hart en in ons eigen huis.

Daarom roep ik iedereen op om een brandend getuigenis in het hart te hebben dat dit het werk van God is en dat we daarvoor ons uiterste best moeten doen. Ik verzoek u om uw eigen stoffelijke en geestelijke kracht te koesteren zodat u een groot reservoir geloof zult hebben dat u kunt aanspreken als u met bepaalde

taken, moeilijkheden of vereisten te maken krijgt. Bid een beetje meer, studeer een beetje meer, sluit het lawaai uit, geniet van de natuur, streef naar persoonlijke openbaring, doe aan zelfonderzoek en vraag de hemel om hetzelfde getuigenis dat de pioniers hadden. Als u dan van binnen wat verder en dieper moet graven om het leven het hoofd te bieden en uw werk te doen, weet u zeker dat er ook iets is waar u iets aan hebt.

Als we zelf voldoende geloof hebben, kunnen we ook onze gezinsleden tot zegen zijn. Sterke gezinsbanden zijn en blijven de beste indicatie van activiteit en dienstbetoon, van toewijding en trouw aan de kerk. Dat zeg ik omdat ik heel goed weet dat een deel van de grootsheid van de kerk in het *individuele* lid schuilt. Soms is dat lid nieuw in de kerk; soms is dat lid de enige heilige der laatste dagen thuis. Ergens moet iemand de vlag van geloof hebben gehesen en met een nieuwe generatie in het evangelie zijn begonnen. Maar het is een feit dat geloof beter ontwikkeld en beschermd wordt en langer standhoudt als het in gezinsverband wordt bekrachtigd. Dus als u er alleen voor hebt gestaan, werk er dan ijverig aan dat anderen in uw familie er *niet* alleen voor staan. Versterk uw gezin en zorg ervoor dat het geloof daar sterk is.

Als we dat hebben bereikt, kunnen we de kerk dichtbij of ver weg dienen als we daartoe geroepen worden. Dan kunnen we op zoek gaan naar dat verloren schaap — lid of geen lid, levend of overleden. Dat kunnen we alleen verstandig en goed doen als de andere 99 schapen, waaronder onze

eigen kleine kudde, zich veilig in de schaapskooi bevinden. Als we thuis hebben liefgehad en onderwezen, zullen ze net als de kleine Elizabeth Claridge begrijpen: als er een roeping komt, weet je zeker dat je ouders, je broers en je zussen ook zullen gaan.

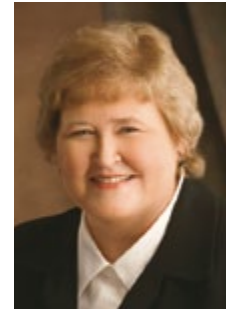
Er moet veel werk verzet worden. We kunnen niet zeggen dat al onze naasten groot geloof hebben, dat iedereen een sterk gezin heeft, dat iedereen dichtbij en ver weg de boodschap van het evangelie heeft gehoord en een gelovige heilige der laatste dagen is geworden die het evangelie verkondigt en naar de tempel gaat. De wereld wordt steeds goddelozer en we zullen in de toekomst flink beproefd worden. Maar de krachten van het goede zullen altijd overwinnen als mensen als Stanford en Arabella Smith, mensen als Samuel Claridge en zijn flinke dochter Elizabeth het overwicht hebben.

We moeten geloof in dit werk hebben — geloof in wat alle gelovigen moeten doen, geloof in de Heer Jezus Christus en in onze Vader in de hemel. We moeten onze wil in overeenstemming brengen met hun wil en die wil zo sterk maken als die van pioniers. Als we dat doen, zijn we veilig in de onverbiddelijke groei van de kerk en het koninkrijk van God op aarde. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens een uitzending van een regionale ringconferentie op 12 september 2010 aan de Brigham Young University.

NOTEN

1. Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer* (1973), p. 47.
2. Zie David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West* (1959), pp. 101–118; cursivering toegevoegd.
3. Elizabeth Claridge McCune, in Susa Young Gates, 'Biographical Sketches', *Young Woman's Journal*, juli 1898, pp. 292, 293.

Barbara Thompson
Tweede raadgeefster in het
algemeen ZHV-presidium

‘Zoals ’k u liefheb’

*Door liefde en dienstbetoon
onderscheiden we ons als
discipelen van Christus.*

Ik heb ooit een hele aardige kamergenote gehad die zich ergerde aan bijna alles wat ik deed. Ik vroeg me af: ‘Waarom ergert ze zich zo aan mij? Ik ben zo gemakkelijk in de omgang. Toch?’

Omdat ze niet zo dol op mij was, gebruikte ik dat als excuus om haar ook niet lief te hebben. Gelukkig moest ik denken aan het advies dat een bisschop ooit in een avondmaalsdienst had gegeven toen ik op de universiteit zat. Ik kan me zijn raad nog goed herinneren: ‘Als je niet erg veel van iemand houdt, heb je die persoon waarschijnlijk niet voldoende gediend. Als je iemand dient, ga je van die persoon houden.’

Toen ik over het advies van mijn bisschop nadacht, besloot ik dat ik iets voor mijn kamergenote moest doen en het advies van de bisschop moest beproeven. Ik ging op zoek

naar kleine dingen om mijn kamergenote mee te helpen, aardig voor haar te zijn en open te staan voor haar behoeften en wensen.

En toen gebeurde er bijna meteen een wonder! Ik kwam erachter dat ik echt van haar hield. Ze was een lieve persoonlijkheid en had veel talenten. Ik vond het een zegen om met haar in een flat te wonen. Ik was verbaasd hoe snel mijn mening veranderde.

Anderen liefhebben en dienen

Als we Johannes 13 bestuderen, leren we enkele van de belangrijkste lessen die de Heiland ons tijdens zijn aardse bediening heeft geleerd, zoals:

1. Elkaar dienen.
2. Elkaar liefhebben.

Toen de Heiland en zijn apostelen voor het paasmaal bijeenkwamen, was de sfeer in de kamer

Jezus wilde dat de Twaalf — en wij allen — zouden leren dat nederigheid en dienstbetoon goede karaktereigenschappen zijn die we moeten ontwikkelen. Hij zei dat niemand te belangrijk is om anderen te dienen.

waarschijnlijk ingetogen. De Heiland wist dat Hij zou worden geofferd en gekruisigd. Ik ben ervan overtuigd dat ook al begrepen de apostelen de gebeurtenissen van die avond toen niet goed ze kort daarna wel de zending van de Heiland volledig zouden begrijpen.

Na het eten nam de Heiland een handdoek en een bak water om de voeten van alle aanwezige mannen te wassen. De voetwassing vond

eerbiedig en nederig plaats terwijl de Heiland ongetwijfeld verdrietig was om de gebeurtenissen die spoedig zouden plaatsvinden, waaronder het op handen zijnde verraad.

Petrus, die wist dat Jezus de Messias en de beloofde Heiland was, wilde de Heer dienen in plaats van door Hem gediend te worden. De Heiland zei: 'Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij' (Johannes 13:8). Toen stemde

Petrus in met de liefdevolle dienst van de Heiland.

Daarna legde Jezus uit:

‘Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het.

‘Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; ‘want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb’ (Johannes 13:13–15).

Jezus wilde dat de Twaalf — en wij allen — zouden leren dat nederigheid en dienstbetoon goede karaktereigenschappen zijn die we moeten ontwikkelen. Hij zei dat niemand te belangrijk is om anderen te dienen. Een van de dingen waardoor wij groot worden, is in feite onze bereidheid om te dienen en van onszelf te geven. De Heiland zei: ‘Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn’ (Matteüs 23:11; zie ook Lucas 22:26).

Het voorbeeld van de Heiland volgen

Dat doet me denken aan de hulp die is verleend na enkele natuurrampen die de afgelopen maanden en jaren hebben plaatsgevonden. We hebben stormen, aardbevingen, hongersnood en pestilentie gezien. Er zijn veel voorbeelden van mensen die voor gewonden, zieken of anderszins behoeftigen hebben gezorgd terwijl ze ook zelf waren getroffen.

Nadat een aardbeving in Peru duizenden huizen had verwoest, liet een bisschop zijn eigen verwoeste huis achter om de leden van zijn wijk te helpen en zijn kleine kudde tot zegen te zijn en te troosten.

Terwijl een moeder in Haïti na een aardbeving om het overlijden van haar eigen familieleden rouwde, stak ze anderen de helpende hand toe om hun angst weg te nemen en hun gebroken hart te troosten, overlevenden kracht te geven en ze te helpen met het vinden van voedsel en onderdak.

Jongvolwassenen in Chili haastten zich om te helpen met het uitdelen van voedsel en hulpgoederen aan mensen die door een aardbeving waren getroffen. Hun eigen onzekere omstandigheden waren niet van hun gezicht af te lezen wegens hun gelukkige gelaatsuitdrukking en bereidwillige hulpverlening.

Al deze mensen en veel anderen hebben gehoor gegeven aan deze oproep van de Heiland: ‘Doet, gelijk Ik u gedaan heb’ (Johannes 13:15). Verderop in Johannes 13 lezen we:

‘Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

‘Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander’ (verzen 34–35).

Is het u weleens opgevallen hoe vaak kerkleiders — van president Thomas S. Monson tot de twaalf apostelen, plaatselijke presidiums, bisschoppen en leerkrachten — uiting geven aan hun liefde voor de mensen die zij dienen? We ontwikkelen die liefde als we het voorbeeld van de Heiland volgen.

Als we andere mensen dienen, laten we ze zien dat we ze liefhebben. Wellicht zijn liefde en dienstbetoon hetzelfde. Ze onderscheiden ons waarlijk als discipelen van Christus. ■

CHRISTELIJKE LIEFDE BETUIGEN

‘Laten we te allen tijde liefhebben. En laten we er vooral in tijden van nood voor onze broeders en zusters zijn. (...)

‘Als we onze handen en ons hart in christelijke liefde naar anderen laten uitgaan, gebeurt er iets geweldigs met ons. Onze geest wordt genezen, verfijnder en sterker. We worden gelukkiger, kalmer en ontvankelijker voor de influisteringen van de Heilige Geest.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Julie zijn mijn handen’, *Liahona*, mei 2010, pp. 70, 75.

Nelson Coila (links) voegt een nieuwe laag totorariet toe aan Utama, het drijvende eilandje op het Titicacameer waar hij en zijn gezin (boven) wonen.

EILANDJES VAN GELOOF: EEN VERHAAL OVER TOEWIJDING

*Alleen door hun eilandje geregeld te versterken,
kan de familie Coila voorkomen dat ze zinken.*

Adam C. Olson Kerkelijke tijdschriften

Nelson en Dora Coila wonen op een eilandje — geen gewoon eiland van rotsen die uit een oceaan of meer steken — maar een eilandje dat ze zelf hebben gemaakt van niets meer dan drijvend riet op het Titicacameer in Peru.

Er is geloof voor nodig om een eilandje te maken en daar je huis op te bouwen. Het gezin en de twaalf hutjes op het eilandje drijven op een laag riet van 1,2 meter dik op het

water, dat slechts tien graden is. En de elementen dreigen voortdurend het eilandje letterlijk uiteen te laten vallen.

Maar voor Nelson en Dora weer spiegelt hun eilandje in stoffelijk opzicht precies wat ze in geestelijk opzicht als gezin willen bereiken: een eilandje van geloof dat in deze wereld standhoudt.

Ze hebben geleerd dat het geloof om te bouwen altijd gevolgd moet worden door ijverig onderhoud.

DE DRIJVENDE EILANDJES VAN DE UROS

Utama is een van de ongeveer vijftig drijvende eilandjes waarop enkele honderden nakomelingen van de Uros wonen, een pre-Inca volk dat al honderden jaren op dergelijke eilandjes woont.

Op een eilandje wonen in de regel meerdere gezinnen, die vaak familie van elkaar zijn en gezamenlijk het eilandje onderhouden. De familie Coilas woont met een ander gezin op het eilandje Utama.

Op het grootste eiland wonen maar liefst tien gezinnen.

De eilandjes worden op hun plek gehouden door een lang touw dat in de bodem van het meer wordt verankerd. Maar in 2010 zijn de ankers verstevigd nadat een ongebruikelijk harde storm ruim veertig eilandjes verscheidene kilometers had weggeblazen.

De reden voor consequentheid

Voor de Uros, die al generaties lang dergelijke eilandjes maken en bewonen, is het totorariet een essentieel onderdeel van het dagelijks leven. Het riet, dat in de ondiepe gedeelten van het Titicacameer groeit, kan gebruikt worden als brandstof voor een vuur. De wortels zijn eetbaar. De zemelen zijn te gebruiken voor medische doeleinden. En bijna alles is uiteraard van het riet gemaakt: hun woningen, hun traditionele boten, hun wachttorens, de eilandjes zelf, en zelfs hun vuilnisbakken.

De Uros bouwen de eilandjes door lagen riet op elkaar te leggen. Maar als bouw materiaal gaat totorariet niet lang mee. In het droge seizoen

droogt de zon het uit. Tijdens het regenseizoen versnelt de rotting door het vocht. En de lagen riet die onder water liggen, verrotten geleidelijk. De voortdurende erosie van het eilandje van de familie Coilas betekent dat Nelson iedere tien tot vijftien dagen een nieuwe laag riet moet aanbrengen.

‘De bouw van het eiland was slechts het begin’, zegt hij. ‘Als ik geen lagen riet toevoeg, valt het langzaam maar zeker uit elkaar. Maar hoe meer lagen riet ik toevoeg, hoe sterker het eiland met de tijd wordt.’

Het gevaar van uitstellen

Een laag riet aanbrengen is niet moeilijk, maar het moet wel gedaan worden. Het zou gemakkelijk zijn om het uit te stellen.

Maar uitstel verhoogt het risico

dat een gezinslid met een voet door een zwakke plek heenzakt en in het koude water terechtkomt. Dat is vreselijk voor een volwassene, maar het kan dodelijk zijn voor een klein kind, zoals hun tweejarige zoon Emerson.

Dus brengt Nelson vandaag een nieuwe laag riet aan, in de wetenschap dat de veiligheid van zijn familieleden ervan afhangt.

Dat is een les in ijver die veel heeft betekend voor de familie Coilas.

De gevolgen van ijver

Ijver is ondanks weerstand ergens in volhardend.¹ Dora leerde voor het eerst hoe belangrijk — en hoe moeilijk — ijver kan zijn toen ze zich in 1998 had laten dopen.

Toen Dora zeventien was, lieten haar jongere zus, Alicia, en zij zich dopen — waarmee ze een bijdrage

Voor de familie Coila — Nelson, Dora en Emerson — en het Urosvolk dat op het Titicacameer woont, is het totorariet belangrijk voor hun levensonderhoud. Maar net als de beginselen van het evangelie moet het geregeld gebruikt worden.

VOORTDUREND ONS GELOOF VERSTERKEN

‘Hoeveel geloof we nu ook hebben om God gehoorzaam te zijn, we zullen dat geloof voortdurend moeten versterken en het constant moeten verversen. (...) Leren om meteen te beginnen en consequent te zijn, zijn de sleutels tot onze geestelijke voorbereiding. Uitstel en wisselvalligheid zijn dodelijke vijanden.’

Zie president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Geestelijke voorbereiding: begin meteen en wees consequent’, *Liahona*, november 2005, p. 38.

GETROUWE GEZINNEN

‘Het stemde me erg nederig dat daar op de drijvende eilandjes van het Titicameer deze getrouwe gezinnen van de kerk mij vroegen om te bidden voor het eilandje Apu Inti en de Heer te vragen [hun] woningen en gezinsleden te zegenen.’

Ouderling Ronald A. Rasband van het Presidium der Zeventig, ‘Bijzondere ervaringen’, *Liahona*, mei 2008, p. 12.

Voor meer informatie over het bezoek van ouderling Rasband aan de eilandjes van de Uros gaat u naar conference.lds.org en zoekt u zijn toespraak in de algemene conferentie van april 2008 op.

Voor meer foto's gaat u naar liahona.lds.org.

leverden aan de groei van de kerk op de eilandjes van de Uros. Ongeveer een maand later mochten ze van hun vader helemaal niets meer met de kerk te maken hebben.

Maar toen gebeurde er iets met de meisjes. Ze waren niet meer zo gezellig en ze waren veel eerder op hun tenen getrapt. Hun vader beseftte dat ze ten goede waren veranderd toen ze actief in de kerk waren.

‘Dat veranderde zijn mening’, zegt Dora. ‘Hij begon ons vroeg wakker te maken zodat wij op tijd naar de kerk zouden gaan.’

Dora schrijft de invloed van het evangelie in hun leven toe aan de kleine dingen die zij en Alicia geregeld deden, zoals tiende betalen, bidden, de Schriften bestuderen, de sabbat heiligen en iedere week aan het avondmaal deelnemen om hun verbonden te vernieuwen.

Toen hij die veranderingen had gezien die uit geloof en ijver voortkwamen,² werd Dora's vader met de rest van het gezin lid van de kerk.

De voordelen van ijver

Van het verbondsvolk van de Heer wordt verwacht dat het — ondanks weerstand — volhardt in het goede. De Heer belooft grote zegeningen aan hen die ijverig bidden,³ de geboden onderhouden,⁴ aan openbaring gehoor geven,⁵ de Schriften bestuderen,⁶ en zijn werk doen.⁷

Door de ervaring van de familie Coilas in het onderhouden van hun eilandje, waar letterlijk en figuurlijk geloof voor nodig is, hebben ze geleerd dat ze echt beloond worden voor hun ijver. ‘Soms wordt de dagelijkse sleur van werken, koken en zo ons te veel’, zegt Nelson. ‘Als we God vergeten, kan het leven gecompliceerd worden. Dan krijgen we meer problemen, en beginnen er dingen uiteen te vallen.’

Nelson zegt even niets en wijst

naar een nieuwe laag riet die hij die ochtend heeft aangebracht. Hij zegt: ‘Als we consequent zijn, als we bidden, studeren, vasten en geregeld gezinsavond houden, worden we sterker.’ ■

NOTEN

1. Zie *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11e editie (2003), ‘diligence’; zie ook ‘persevere’.
2. Zie Alma 32:41–43.
3. Zie 1 Nephi 2:18–19; 10:17–19; Enos 1:12.
4. Zie 1 Nephi 15:8–11; 16:28–29; Enos 1:10; Mosiah 1:11; 4:6.
5. Zie Mosiah 1:16; Alma 12:9–11.
6. Zie Mosiah 1:6–7; Alma 17:2.
7. Zie Jakob 1:19; 5:75; Moroni 9:6.

KINDEREN

Geen watervrees

Joseph van het eilandje Apu Inti, Titicacameer (Peru)

Adam C. Olson Kerkelijke tijdschriften

De zevenjarige Joseph is op het water opgegroeid. Hij is opgegroeid met overal water om hem heen — het koude water van het Titicacameer in Peru. Dat is nou eenmaal zo als je op een eilandje woont dat van drijvend riet is gemaakt.

Het gezin van Joseph maakt deel uit van het Urosvolk, dat al honderden jaren drijvende eilandjes op het Titicacameer bouwt en bewoont. Ze vissen in het meer. Ze wassen zich in het meer. Ze roeien over het meer van eilandje naar eilandje.

Je zou denken dat Joseph, die zo aan het water gewend is, niet bang zou zijn om over enkele maanden in een doopvont te staan en zich te laten dopen. Maar hij is er net zo ongerust over als veel andere kinderen.

‘Ik ben heel blij’, zegt hij ‘Maar ik ben bang om onder water te gaan.’

Met al het water om zich heen leren de kinderen dat ze heel voorzichtig met water moeten zijn. Dus toen Joseph zijn ouders over zijn watervrees had verteld, spraken ze tijdens de gezinsavond als gezin over de doop en oefenden Joseph en zijn vader wat ze moesten doen.

‘Mijn vader gaat me dopen’, zegt Joseph. ‘Hij heeft me geholpen om niet bang te zijn.’

Nu bereidt Joseph zich goed op zijn doop voor. Hij probeert vooral tijdens het jeugdwerk goed op te letten en de geloofsartikelen uit het hoofd te leren. Hij weet dat hij daar nu en in de toekomst iets aan zal hebben.

‘Ik ga op zending’, zegt hij. ‘Net als Nephi zal ik heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden’ (zie 1 Nephi 3:7). ■

ENKELE VAN JOSEPHS LIEVELINGS-ACTIVITEITEN

- Het verhaal van Nephi en de koperen platen lezen (zie 1 Nephi 3–4).
- Het tiende geloofsartikel leren.
- Met zijn zus en zijn nichtje en neefje (boven) spelen, die hij ook broer en zus noemt.
- Gebakken forel met aardappelen eten.
- Voor zijn lammetje zorgen.

MIJN SCRIPTIE — EN HET BOEK VAN MORMON — VERDEDIGEN

Toen ik op de universiteit zat, moesten de studenten een scriptie schrijven. Iedere scriptie moest door twee hoogleraren worden goedgekeurd.

Voor mijn scriptie koos ik ervoor de oorlogen in het Boek van Mormon te onderzoeken en te analyseren. Ik sprak met een van de hoogleraren

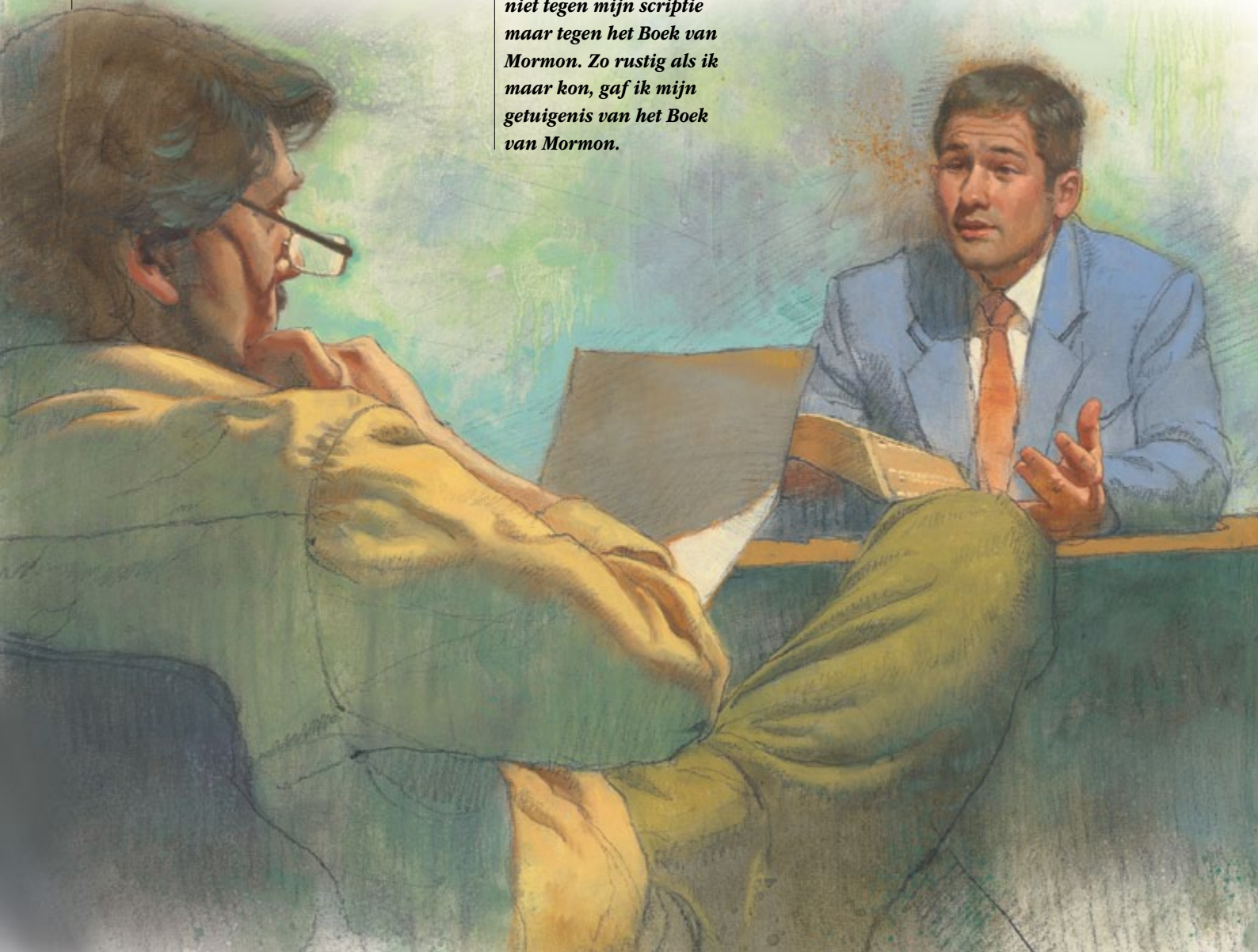
over mijn idee, en hij stemde ermee in om me te begeleiden. Hij noemde ook een andere hoogleraar die ik kon benaderen.

Ik sprak met de andere hoogleraar om het onderwerp van mijn scriptie uit te leggen. Zodra ik het

Boek van Mormon noemde, veranderde zijn houding en begon hij de kerk te bekritisieren. Ik luisterde rustig totdat hij klaar was en toen legde ik in het kort uit dat hij volgens mij een verkeerde indruk van onze geloofsovertuiging had. Hij leek niet overtuigd, maar tot mijn verbazing stemde hij wel in om me te begeleiden.

Na bijna een jaar onderzoek en schrijven, leverde ik mijn scriptie ter goedkeuring in. Gedurende dat jaar

De hoogleraar ging bijna meteen in de aanval — niet tegen mijn scriptie maar tegen het Boek van Mormon. Zo rustig als ik maar kon, gaf ik mijn getuigenis van het Boek van Mormon.

was ik in principe toegelaten tot de faculteit der rechtsgeleerdheid, maar ik moest wel mijn scriptie afmaken om te kunnen afstuderen.

Binnen een week kreeg ik een e-mail van de hoogleraar die de kerk zo had bekritiseerd. Hij vroeg of ik bij hem op kantoor kon komen.

Toen ik daar aankwam, vroeg hij me de deur te sluiten en te gaan zitten. Hij ging bijna meteen in de aanval — niet tegen mijn scriptie maar tegen het Boek van Mormon. Zo rustig als ik maar kon, gaf ik mijn getuigenis van het Boek van Mormon.

Aarzelend vroeg ik hem of hij wel mijn scriptie wilde goedkeuren. Dat zag hij niet zitten.

Ik ging ontmoedigd naar huis en wist niet wat ik moest doen. Zonder de goedkeuring van deze man kon ik niet afstuderen en tot de faculteit der rechtsgeleerdheid worden toegelaten. Ik bad dat alles toch nog goed zou komen.

Toen ik mijn situatie aan de andere hoogleraar uitlegde, adviseerde hij me om de volgende dag naar de hoogleraar terug te gaan en hem nogmaals te vragen de scriptie goed te keuren.

De volgende ochtend zat ik buiten het kantoor van de hoogleraar te wachten. Ik was zenuwachtig en wist niet hoe hij zou reageren. Toen hij aankwam, deed hij zachtjes de deur open en gebaarde dat ik kon binnenkomen. Zonder een woord te zeggen pakte hij een pen en tekende mijn scriptie. Ik had zijn officiële goedkeuring. Hij legde niet uit waarom hij van gedachten was veranderd, maar hij glimlachte naar

me toen ik afscheid nam.

Ik ben dankbaar dat ik de kans kreeg om mijn getuigenis te geven. Ik weet dat als wij voor ons geloof uitkomen, onze hemelse Vader ons zal sterken en zegenen. ■

Scott Macdonald (Californië, VS)

ALS IK MIJN BROER WEER ZIE

Als jong meisje wilde ik altijd graag dat mijn broer, Juan Fernando, net als de andere kinderen kon rennen en spelen. Toen ik een keer aan mijn moeder vroeg waarom hij dat niet kon, zei ze dat hij door gebrek aan zuurstof ernstig hersenletsel had opgelopen en nooit in staat zou zijn om dergelijke dingen te doen.

Mijn broer lag zijn hele leven in bed. Omdat ik als lid van de kerk was opgegroeid, begreep en aanvaardde ik zijn ziekte en wist ik hoe groot zijn geest was. Toch wilde ik met heel mijn hart dat hij net als de anderen zou zijn, hoewel ik me niet kon voorstellen hoe het zou zijn om hem te zien lopen, rennen of praten.

Ik vroeg me af wie er voor hem zou zorgen als de rest van de familie eerder zou overlijden dan hij. Ik bad onze hemelse Vader vurig om ervoor te zorgen dat wij niet eerder dan Juan Fernando dood zouden gaan. Ik wist dat Hij me zou antwoorden.

Op een koude wintermiddag overleed mijn broer. Hij was zestien jaar geworden. Hij liet een enorme leegte achter. We waren verdrietig, maar we

hadden ook hoop. Toen ik enkele dagen na zijn overlijden aan hem dacht, viel ik in slaap en had ik een prachtige droom.

Ik liep, maar mijn zicht werd door wolken beperkt. Ik kon iets in de verte zien, dus ik bleef in die richting lopen. Toen ik dichterbij kwam, zag ik een wagen vol prachtige bloemen. Toen ik ernaar keek, zag ik een knappe jongeman bij de wagen staan, die in het wit gekleed was. Ik bleef even staan om te zien of ik hem herkende. Toen besepte ik dat het mijn broer was. Ik was zo blij om hem te zien. Hij sprak me aan en ik wilde hem vasthouden en hem een kus geven. Toen werd ik wakker.

Ik was zo dankbaar dat ik zijn stem had gehoord en had gezien dat hij gezond was. Ik kan me alleen maar voorstellen dat ik hem ooit in het echt zal zien. Ik weet zeker dat we elkaar dan een kus zullen geven, elkaar zullen omhelzen en liefdevolle woorden zullen spreken — dankzij de verzoening van Jezus Christus. Door de Heiland zullen we allemaal uit het graf voortkomen en met onze familieleden verenigd worden, om nooit meer gescheiden te worden.

Dat doet me denken aan de woorden van Amulek: ‘De geest en het lichaam zullen opnieuw worden verenigd in hun volmaakte gedaante; zowel ledematen als gewrichten zullen worden hersteld tot hun eigen gestalte’ (Alma 11:43).

Ik ben dankbaar voor het herstelde evangelie van Jezus Christus, dat vreugde in mijn ziel brengt. Ik weet dat ik mijn broer op een dag weer zal zien. ■

María Isabel Parra de Uribe (Mexico)

MIJN PIONIERSTIJD IN CALGARY

Ik ben in 1947 in een stadje in het noorden van Engeland geboren. Toen ik vijftien was, kwam ik door vrienden in contact met de zendelingen en werd ik lid van de kerk. De andere leden van ons gezin werden geen lid.

Toen ik iets leerde over de pioniers van de kerk, kreeg ik het gevoel dat ik tekort gedaan was omdat mijn voorouders niet over de vlakten waren getrokken. Maar toen ik vooruitgang maakte in het evangelie, veranderden mijn gevoelens.

Ik ging begrijpen dat de pioniers de weg hadden bereid zodat mensen zoals ik lid van de kerk konden worden. De twee zendelingen die me in het evangelie hadden onderwezen, waren wel nakomelingen van die pioniers, dus ik ben die pioniers veel verschuldigd. Ik voelde me op een bijzondere manier met hen verbonden.

Ik besepte ook dat ik *wel degelijk* een erfgoed van grootmoedige, hardwerkende mensen had, die offers hebben gebracht en hard hebben gewerkt. Ze hebben zelfs in oorlogen gevochten om ervoor te zorgen dat ik nu bepaalde dingen en vrijheden heb die zij nooit hebben gehad. Mijn ouders zijn geen lid van de kerk geworden, maar ze hebben me goede normen en waarden bijgebracht waardoor ik was voorbereid om het evangelie te aanvaarden.

Uiteindelijk heb ik geleerd dat er veel verschillende soorten pioniers zijn. Ik ben een kerklid van de eerste generatie. Mijn familie was niet

blij met mijn beslissing om me te laten dopen, wat het moeilijk maakte om naar de kerk te gaan. In onze kleine gemeente waren niet genoeg leden, vooral weinig priesterschapsdragers. Uiteindelijk besloot het zendingsgebied om de gemeente te sluiten.

Toen besloot ik om naar Canada te emigreren, wat een van de moeilijkste beslissingen in mijn leven was.

Ik was enig kind en ik hield heel veel van mijn ouders, en zij hielden van mij. Maar mijn getuigenis zou op het spel komen te staan als ik in een gebied bleef wonen waar ik niet naar de kerk kon gaan. Ik kan me de avond van mijn vertrek nog goed herinneren — mijn vader rende een stuk naast de trein mee en zwaaide, en mijn moeder stond te kijken. Mijn hart brak, maar ik wist dat ik moest vertrekken.

Ik kwam in mei 1967 op moederdag in Calgary (Alberta) aan. Ik ging naar de kerk met de mensen bij wie ik logeerde, en ik huilde de hele dienst lang. Ik weet nog dat de tranen over mijn wangen stroomden toen ik brieven naar huis schreef. Ik vertelde ze dat ik Canada fijn vond, maar dat ik Engeland en mijn familie erg miste.

Ik vond het moeilijk om aan mijn nieuwe leven te wennen. Ik had heimwee, ik was eenzaam en ik kreeg teleurstellingen te verwerken, maar ik bleef het evangelie trouw. Ik ging naar alle bijeenkomsten en aanvaardde roepingen. Dat was mijn pionierstijd.

Ik kan me de avond van mijn vertrek nog goed herinneren — mijn vader rende een stuk naast de trein mee en zwaaide, en mijn moeder stond te kijken. Mijn hart brak, maar ik wist dat ik moest vertrekken.

Uiteindelijk ontmoette ik mijn man. We werden in de Cardstontempel (Alberta) verzegeld en brachten drie kinderen in het evangelie groot.

Iedere keer dat ik naar Engeland ga, word ik overweldigd door herinneringen aan mijn bekering en ben ik dankbaar voor mijn zegeningen. Waar zou ik vandaag zijn als ik niet de moed had gehad om zo'n moeilijke beslissing te nemen en aan de Geest gehoor te geven?

Ik zal eeuwig dankbaar zijn voor de pioniers binnen en buiten de kerk, die de weg hebben voorbereid zodat ik en anderen het evangelie konden ontvangen. De mensen die ons zijn voorgedaan, hebben mij de kans en de moed gegeven om een hedendaagse pionier te zijn. ■
Lorraine Gilmour (Ontario, Canada)

TWEE STEDEN EN EEN TEDERE BARMHARTIGHEID

Net als Nauvoo (Illinois, VS) ligt de stad Natchez (Mississippi) hoog op een heuvel, met uitzicht over de rivier de Mississippi. Heiligen der laatste dagen die uit Engeland kwamen, trokken vaak door Natchez op weg van New Orleans naar Nauvoo. In 1844 stak een bende een boot met heiligen der laatste dagen in brand die in Natchez lag aangemeerd.

Toen ik in Natchez aankwam om aan mijn nieuwe baan voor de nationale parken van de Verenigde Staten te beginnen, voelde ik twijfel en angst. Ik had alles wat comfortabel en vertrouwd was in Utah achtergelaten, en nu ik in deze nieuwe en onbekende stad terecht was gekomen, voelde ik me verloren en alleen.

Op mijn eerste dag gaf de boswachter die de leiding had me een rondleiding door het huis dat in het park dienst deed als museum over de burgeroorlog. Ze liet zien hoe ik binnenkort die rondleidingen moest geven. Tegen de tijd dat we de begane grond hadden afgerond, had ik al moeite om alle details te onthouden. Van de Franse meubels in rococostijl tot het Engelse porseleinen

Toen we de grote trap opliepen, werd mijn aandacht getrokken door een olieverfschilderij van een stadsgezicht. Kon dat tafereel daadwerkelijk zijn wat ik dacht?

serviesgoed was het prachtige huis een weerspiegeling van de zuidelijke voorspoed — en ik was erdoor overweldigd. Ik besepte dat we nog de hele eerste etage moesten bekijken. Ik was gefrustreerd en verlangde naar huis.

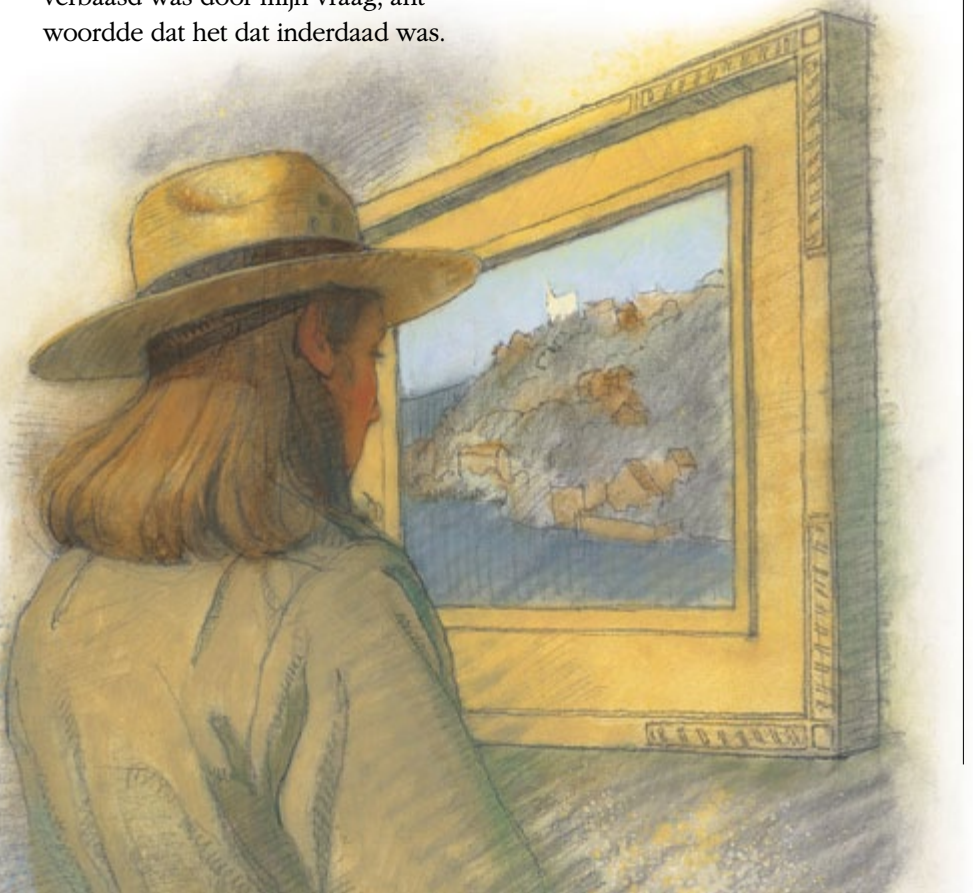
Toen we de grote trap opliepen, werd mijn aandacht getrokken door een olieverfschilderij van een stadsgezicht. Ik had het nog nooit eerder gezien, maar het had iets bekends. Ik keek naar een groot gebouw dat op een heuvel stond, en ik herkende de bocht die de rivier rond die stad maakte. Kon het daadwerkelijk zijn wat ik dacht?

Ik vroeg of het een schilderij van de stad Nauvoo was. Mijn cheffin, die verbaasd was door mijn vraag, antwoordde dat het dat inderdaad was.

Ik kreeg te horen dat het schilderij gekocht was door een van de latere huiseigenaren omdat het vermoedelijk in het midden van de negentiende eeuw geschilderd was en de rivier zo mooi bij het landschap paste.

De heiligen die tijdens de vervolging door Natchez kwamen, moeten heel opgelucht en dankbaar zijn geweest toen ze eindelijk in Nauvoo aankwamen. Ook ik voelde me getroost toen ik in de woning in Natchez het schilderij van Nauvoo zag. Toen ik het schilderij zag, werd ik eraan herinnerd dat onze hemelse Vader op de hoogte was van mijn situatie en me zou zegenen met de kracht om mijn heimwee, angst en twijfels te overwinnen. Ik wist dat het schilderij van Nauvoo een tedere barmhartigheid van de Heer was. ■

Tiffany Taylor Bowles (Illinois, VS)

GA op pad

Ouderling Von G. Keetch

Gebiedszeventiger, Salt Lake City (Utah)

Er doet een verhaal de ronde over een groep brandweerman-parachutisten. Deze moedige mannen en vrouwen bestrijden bosbranden door met een parachute boven een bosbrand te landen en het vuur van boven af te bestrijden, terwijl anderen dat van beneden af doen.

Tijdens een uitzonderlijk grote bosbrand kwam een keurcorps brandweerlieden bij elkaar voor hun laatste instructies voordat ze met hun vliegtuig de lucht in gingen. De coördinator — een verstandige en ervaren brandweerman — zei tegen de brandweerlieden dat het een hele gevaarlijke situatie was en dat hij ze geen specifieke instructies kon geven. Hij zei dat de brandweerlieden meteen contact met hem moesten opnemen zodra ze zich op de bergkam boven het vuur bevonden. Dan zou hij ze instructies geven hoe ze de brand konden bestrijden.

De brandweerlieden stegen snel op en kwamen met hun parachute boven het vuur op de bergkam terecht, waar ze zich klaarmaakten om in actie te komen. Toen ze de brand van boven bekeken, zagen ze zo'n zes paden die ze konden bewandelen om met hun werk te beginnen.

Volgens de instructies van de

Op de bergkam wachten, is wellicht een veilige manier om fouten te vermijden, maar het is ook een manier om vooruitgang te vermijden.

coördinator probeerde de teamleider op zijn radio de juiste frequentie te vinden om met de coördinator af te spreken welk pad ze het beste konden nemen. Maar hij hoorde alleen ruis; ze konden geen contact met de coördinator krijgen.

Ze veronderstelden dat de coördinator het erg druk had en besloten tien minuten te wachten en het dan opnieuw te proberen. Maar toen ze het later weer probeerden, kregen ze nog steeds geen contact — alleen maar ruis en geen instructies.

De brandweerlieden overlegden onderling. Ze zagen verscheidene paden naar beneden die hen een goede positie zouden geven om het vuur te bestrijden. Maar ze maakten zich zorgen omdat ze geen instructies van de coördinator hadden gekregen. Ze waren bang dat als ze het pad zouden nemen dat het beste leek, ze wellicht het verkeerde pad zouden nemen en van de coördinator opdracht zouden krijgen om terug te gaan en een ander pad te nemen.

Dus besloten ze om op de bergkam te wachten. Een kwartier later probeerden ze weer contact op te nemen met de coördinator. Niets. Ze deden hun rugzak af en zochten een plek om te gaan zitten. Een half uur werd een uur; een uur werd twee uur. Ze bleven geregeld proberen contact met de coördinator op te nemen. Maar ze bleven alleen maar ruis horen.

De brandweerlieden besloten om hun lunch te eten. Daarna, toen ze nog steeds geen contact met de coördinator kregen, gingen ze met hun hoofd op hun rugzak liggen om een middagdutje te doen. Ze waren gefrustreerd. Als de coördinator nou wat aandacht aan ze zou besteden en zou zeggen wat ze moesten doen, dan zouden ze zijn instructies opvolgen en de brand gaan bestrijden. Maar de coördinator leek hen te negeren. Hij had het waarschijnlijk te druk met anderen. En ze hadden besloten om niets te doen zonder instructies van de coördinator. Hij had

ze die instructies ten slotte beloofd voordat ze met hun parachute naar de bergkam vertrokken.

Zeven uur nadat ze op de bergkam terecht waren gekomen, kwam een vermoeide teamleider van de groep die verderop op de berg aan het werk was naar hen toe en vond de brandweerlieden. Hij was stomverbaasd. Hij sprak hun teamleider aan en vroeg: ‘Wat zit je hier nou rond te hangen op de bergkam? We hadden je hulp hard nodig. We konden de brand bijna niet onder controle krijgen omdat jullie er niet waren om te helpen. En al die tijd zit je hier rustig te wachten?’

De teamleider legde uit wat het probleem was. De coördinator had beloofd dat hij ze instructies zou geven. Ze hadden hun uiterste best gedaan om contact met hem op te nemen. Maar de coördinator had ze genegeerd en had niet op hun oproepen gereageerd. Ze hadden wel de verschillende paden gezien die naar de brand liepen. Maar ze waren bang geweest om het verkeerde pad te nemen. Dus hadden ze besloten om te wachten totdat ze de beloofde instructies zouden krijgen.

De teamleider pakte de kleine radio die de brandweerlieden hadden gebruikt. Toen liep hij er nog geen vijftig meter een van de paden mee af die naar het vuur liepen. Hij bleef staan en probeerde de radio. De stem van de coördinator was luid en duidelijk te horen. Hij liep weer naar boven en liep nog geen vijftig meter een ander pad af. Hij bleef staan en probeerde contact

De beste en duidelijkste instructies ontvangen we niet alleen als we op hulp en leiding van onze hemelse Vader wachten, maar als we ijverig de mouwen opstropen en aan de slag gaan.

op te nemen met de coördinator. Opnieuw was zijn stem meteen duidelijk te horen.

Hij liep terug naar de brandweerlieden, gooide de leider de radio toe en zei: ‘Je bent op een plek zonder ontvangst. Je hoeft alleen maar een stukje een van de paden af te lopen om de benodigde instructies van de coördinator te krijgen. Dan had hij je precies naar de plek kunnen leiden waar we je nodig hadden. Maar in plaats daarvan ben je hier lekker blijven zitten en hadden we helemaal niets aan je.’

In ons streven naar geestelijke leiding hebben wij ook weleens de neiging om te doen wat de brandweerlieden deden. We vinden onszelf op onbekend terrein. We zien verscheidene paden die we kunnen bewandelen, en we weten niet zeker welk pad we moeten nemen. Onze hemelse Vader heeft ons inspiratie

en hulp beloofd. Maar die krijgen we niet altijd meteen. We raken gefrustreerd en besluiten om maar te gaan zitten en op de beloofde leiding te wachten. We wachten, en wachten, en wachten. We vragen ons af waarom de goddelijke coördinator ons niet de juiste koers wijst.

En daarbij negeren we een belangrijk beginsel van openbaring. Onze hemelse Vader verwacht van ons dat we ons verstand, onze vaardigheden en onze ervaring gebruiken om onze aanvankelijke koers te bepalen. Als we het gekozen pad bewandelen, bevinden we ons in een veel betere positie om eventuele koerscorrecties te ontvangen. Maar als we rustig op de bergkam gaan zitten en ons hoofd op onze rugzak leggen totdat Hij ons instructies geeft, kan het zijn dat we ons op een plek bevinden waar we geen verbinding kunnen krijgen.

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd:

‘Er wordt van ons verwacht dat wij het licht en de kennis gebruiken die we al bezitten. We hebben geen openbaring nodig om te weten wat onze plichten zijn, want die staan duidelijk in de Schriften beschreven. En we hebben geen openbaring nodig om onze geestelijke of aardse kennis te vervangen — alleen om die uit te breiden. We moeten ons leven op normale, alledaagse wijze indelen, en de routines, regels en voorschriften van het leven volgen.

‘Regels, voorschriften en geboden zijn een waardevolle bescherming. Als we geopenbaarde instructies nodig hebben om onze koers te wijzigen, zullen we die onderweg naar behoefte ontvangen.’¹

Ik getuig dat we de beste en duidelijkste instructies ontvangen als we niet alleen op de hulp en leiding van onze hemelse Vader wachten, maar als we ijverig de mouwen opstropen en aan de slag gaan. Tegen mensen die op leiding van de Heer wachten — die hulp nodig hebben bij een grote beslissing of vraag — zeg ik: Gebruik zorgvuldig uw eigen verstand en middelen, met een gebed in uw hart, om een pad te kiezen dat u juist lijkt. Bewandel dan gedreven dat pad (zie LV 58:26–28). En als er koerscorrecties nodig zijn, zal Hij klaarstaan om u te helpen en te leiden. ■

NOOT

1. Boyd K. Packer, ‘Op zoek naar geestelijke kennis’, *Liahona*, januari 2007, p. 16.

DOOR KLEINE MIDDELEN

Laurel Teuscher

Ik dacht dat alles goed ging. Ik was op zending geweest, had mijn studie afgemaakt, had een voltijd baan en mijn eigen flat. Ik ging iedere zondag naar de kerk en soms naar activiteiten. Ik had genoeg vrienden en vriendinnen, getrouwd en ongetrouwd, en ik had plotseling meer tijd om te lezen, mijn lievelingsbezigheid in mijn jeugd. Maar ondanks al die activiteiten voelde ik me nog steeds verloren.

In Alma 37 lezen we het advies dat Alma zijn zoon Helaman gaf. In de verzen 41 en 42 praat Alma over Lehi’s familie en de Liahona. Hij legt uit dat de Liahona niet werkte als zij ‘traag [waren] en vergaten hun geloof en ijver te oefenen’ en daarom ‘vorderden zij niet met hun reis; daarom bleven zij in de wildernis, of namen [zij] geen directe koers.’ Toen ik die verzen las, besepte ik dat ik geen vooruitgang maakte. Ik oefende mijn geloof niet en was niet erg ijverig. Ik werkte niet meer aan een bepaald doel. Ik zat eigenlijk alleen maar ergens op te wachten.

Er was geen specifiek moment waarop ik een lijst opstelde en alles opschreef wat ik moest doen. Maar die veranderingen vonden geleidelijk

plaats. Allereerst besloot ik vroeg op te staan om aan hardlopen of een andere vorm van lichaamsbeweging te doen. Vervolgens onderzocht ik wat studiemogelijkheden om mijn carrière te verbeteren of met een andere te beginnen. Ik vond een opleiding en begon me voor te bereiden op het toelatingsexamen. Schriftstudie en gebed werden belangrijker en ik probeerde me dagelijks aan de woorden van Christus te vergasten en de Geest te voelen. Ik deed vooral extra mijn best om actief in mijn wijk te zijn — ook als dat inhield dat ik wat tijd moest opofferen.

Sinds ik die kleine veranderingen heb aangebracht, ben ik gelukkiger. Ik voel dat ik vooruitgang maak en dat onze hemelse Vader me nieuwe uitdagingen geeft. Ik kan die uitdagingen vol hoop tegemoet treden, zonder angst of ontmoediging. Ik heb gemerkt dat als we niet ons best doen, ons geloof niet oefenen of niet doelgericht zijn, onze hemelse Vader ons niet kan helpen om vooruitgang te maken en wij ons einddoel niet bereiken. Ik ben zo dankbaar voor de kleine veranderingen waardoor ik een beter zicht op mijn toekomst heb gekregen. ■

Aangestipt

Waarom moeten we **helemaal ondergedompeld worden** als we ons laten **dopen?**

Je bent misschien weleens bij een doopdienst geweest waar de persoon die gedoopt werd opnieuw gedoopt moest worden omdat hij of zij niet helemaal onder water was gedompeld. Omdat de doop een

verlossende verordening is, is het belangrijk dat die verordening juist en precies wordt verricht.

De doop is een symbolische handeling. De doop 'symboliseert de dood, de begrafenis en de opstanding, en vindt uitsluitend door onderdompeling plaats' (Bible Dictionary, 'Baptism'). Onder water gaan stelt de dood en begrafenis van Jezus Christus voor, maar ook onze eigen dood (zie Romeinen 6:3-6). Uit het water opkomen, stelt de opstanding van Jezus Christus voor en betekent dat wij wedergeboren worden als zijn verbondsdiscipelen. De twee getuigen naast de doopvont zien erop toe dat de dopeling helemaal wordt ondergedompeld, wat de wedergeboorte voorstelt.

Als we ons laten dopen, volgen we het voorbeeld van de Heiland, die Zich door onderdompeling in de Jordaan liet dopen (zie Matteüs 3:13-17). Onze hemelse Vader wil dat al zijn kinderen van hun zonden gereinigd worden zodat ze bij Hem kunnen terugkeren. Net als Christus door onderdompeling gedoopt worden, is een essentieel onderdeel van zijn plan. ■

De Heilige Geest hoort onze voortdurende metgezel

te zijn, maar ik voel de Geest niet altijd. Is er iets mis met me?

Als je de Geest waardig bent, maar Hem niet altijd voelt, kan het zijn dat je de leiding van de Trooster nog moet leren herkennen en toepassen. Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft uitgelegd: 'Zelfs als we zoveel mogelijk getrouw en gehoorzaam zijn, zijn er gewoon tijden dat de invloed, rust en vrede van de Geest niet op slag herkenbaar zijn.' ('Opdat wij zijn Geest altijd bij ons mogen hebben', *Liahona*, mei 2006, p. 29.)

Als je niet weet of de Heilige Geest bij je is, neem dan even rustig de tijd om te luisteren.

Misschien voel je de invloed van de Geest als een zachte, vredige geruststelling. Probeer de stille, zachte stem te herkennen als je iets doet om de Geest uit te nodigen, zoals bidden, de Schriften bestuderen of naar de kerk gaan. Als je gehoor geeft aan de influisteringen en naar de Geest leert luisteren, zul je steeds beter in staat zijn om die stille, subtiele gevoelens te herkennen.

Je moet de Geest wel waardig zijn om Hem bij je te kunnen hebben (zie Mosiah 2:36). Als je de invloed van de Geest niet voelt, kan dat een waarschuwingsteken zijn dat je je moet bekeren en opnieuw naar je prioriteiten moet kijken. Je kunt de Geest uitnodigen door oprechte bekering, gebed, schriftstudie en andere opbouwende activiteiten. ■

Is de kerk tegen alle computerspelletjes of alleen de gewelddadige?

Er zijn veel computerspellen die onschuldig, uitdagend en leuk zijn. En sommige spelletjes voor meerdere spelers kunnen een leuke groepsactiviteit zijn. De kerk is niet tegen computerspelletjes, maar de jongeren worden dringend verzocht om verstandig te zijn

bij het kiezen welke spelletjes ze spelen en hoeveel tijd ze eraan besteden. Ons is geboden onze tijd verstandig te gebruiken (zie LV 60:13). Als iets onschuldig en leuk is, wil dat nog niet zeggen dat het ook de moeite waard is.

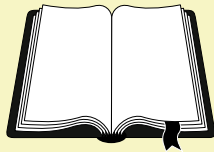
Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft uitgelegd: 'Een van de manieren waarop Satan (...) je geestelijke kracht ondermijnt, is door je aan te moedigen veel tijd te besteden aan dingen die niet belangrijk zijn. En dan bedoel ik onder andere urenlang televisie of video's kijken, iedere avond videospelletjes spelen [of] op internet surfen.' ('Be Strong in the Lord', *Ensign*, juli 2004, p. 13.)

Het is niet erg als je af en toe speelt, als de spelletjes maar voldoen aan de normen in *Voor de kracht van de jeugd*. Maar wees ook bereid om de controllers weg te leggen of de computer uit te zetten en iets anders te doen. Laat je door computerspelletjes niet van nuttige activiteiten afhouden, zoals lichaamsbeweging, evangeliestudie, huiswerk, of tijd met familieleden doorbrengen. ■

RODDDELS

GEEF ZE NIET DOOR.

MIJN LIEVELINGSTEKST

2 Nephi 2:11

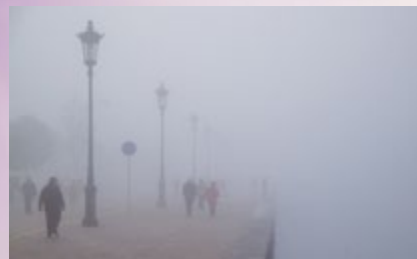
Deze tekst is altijd mijn leidraad en inspiratie als ik twijfel, wanhoop of me in een moeilijke situatie bevind. Het is mijn lievelingstekst sinds ik me heb afgevraagd waarom er tegenspoed is. Waarom moeten er tegenstellingen zijn? Waarom kan het leven niet positief, gelukkig, gemakkelijk en goed zijn? Waarom bestaat het kwaad?

Door deze tekst ben ik het leven en de complicaties ervan gaan begrijpen. Ik heb meer begrip voor de betekenis van het leven gekregen. Ik ben gaan begrijpen wat het doel van tegenspoed is en dat ik er dankbaar voor moet zijn. Zonder tegenspoed zouden we de essentie en de pracht van het leven niet waarderen. Zonder tegenstellingen zouden we geen liefde, geluk of succes kennen. Ik heb het leven leren liefhebben, en accepteer het zoals het is. Ik vertrouw op de Heer omdat zijn wijsheid onbetwistbaar is.

Sheena P. (Filipijnen)

Mijn raad aan ons allen is: kijk naar de vuurtoren van de Heer. Er is geen mist zo dicht, geen nacht zo donker, geen storm zo sterk, geen zeeman zo verdwaald, of de lichtstraal van die vuurtoren kan redding brengen. Hij wenkt ons in de stormen van het leven. De vuurtoren van de Heer geeft een signaal af dat makkelijk te herkennen is en dat nimmer faalt.'

President Thomas S. Monson, 'Slotwoord', *Liahona*, mei 2010, p. 113.

Ik heb deze foto in Thessaloniki (Griekenland) genomen. De foto doet me denken aan de mist van duisternis in Lehi's droom (zie 1 Nephi 8:22–24).

Kevin K. (Duitsland)

STUUR

je verhaal, foto of reactie naar liahona@ldschurch.org. Vermeld je volledige naam, wijk of gemeente, ring of district, en toestemming van een ouder (dat mag per e-mail). Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

REINE GEDACHTEN

Hoewel slechte gedachten soms bij ons aankloppen, mogen we ze nooit binnenlaten. Het beste moment om ons tegen verleidingen te beschermen, is als de gedachte vorm begint te krijgen. Vernietig het zaadje, dan zal de plant nooit groeien. Als ik mezelf in zo'n situatie bevind, zing ik mijn lievelingslofzang en probeer ik een beeld van Jezus in mijn hart te hebben totdat ik de verleiding heb weerstaan. Als we consequent slechte gedachten weerstaan, zullen ze verdwijnen.

Jorge G. (Venezuela)

HET ANTWOORD IN VERS ACHT

*Joseph Smith vond zijn antwoord in Jakobus 1:5.
Ik vond mijn antwoord enkele verzen verderop.*

Angelica Nelson

Het was elf uur 's avonds en ik was na wat stappen met enkele vriendinnen naar mijn slaapkamer gegaan. Ik wist dat ik die avond niet de beste beslissingen had genomen. 'Maar,' redeneerde ik, 'ik had ook niet de allerslechtste genomen.'

Gefrustreerd pakte ik mijn huiswerk. Ik was zo moe dat ik het snel wilde afmaken en naar bed wilde gaan. 'Ik moet ook nog in de Schriften lezen. Maar dat sla ik vandaag maar over', dacht ik.

Ik dacht aan alles wat ik moest doen. In mijn Schriften lezen, naar het ochtendseminarie gaan, naar de kerk en naar de wekelijkse activiteitenavond gaan, goede cijfers halen, aan schoolactiviteiten deelnemen, een parttime baan (...) Het was een hele lijst.

Ik voelde me erg onder druk staan in alle aspecten van mijn leven, vooral omdat ik de enige heilige der laatste dagen op school was. Ik herinnerde mezelf er voortdurend aan dat ik het enige meisje van de kerk was dat mijn leeftijdgenoten zouden ontmoeten, en dat ik daarom een goed voorbeeld moest zijn. Toch wist ik dat ik niet de goede kant opging.

'Ik wou dat ik net zo zorgeloos als mijn vriendinnen kon zijn', dacht ik.

Ik wou ook dat ik me niet zo ellendig voelde als ik naar een feestje was geweest of slechte taal had gebruikt. Maar dat was nou eenmaal zo. Ik werd lichamelijk ziek als ik beslissingen nam waarvan ik wist dat ze verkeerd waren. Maar om de een of andere reden bleef ik ze nemen.

Het was bijna middernacht toen ik met mijn huiswerk klaar was. Over vijf uur zou mijn wekker afgaan. Ik zou wakker worden, mezelf naar het seminarie slepen en me door een schooldag heenslaan.

Toen begon het tot me door te dringen. Ik hoefde toch niet alle regels na te komen. Ik hoefde toch niet naar de kerk, het seminarie en de activiteiten te gaan. Ik hoefde toch niet te gaan omdat de rest van het gezin ging?

Dat was zo'n bevrijdende gedachte. Ik kroop in bed. Maar toen ik bijna in slaap viel, kreeg ik sterk het gevoel dat ik in de Schriften moest lezen. 'Nee', dacht ik. 'Ik heb het gehad voor vandaag.'

Ik kreeg dat gevoel opnieuw. Deze keer dacht ik: 'Nou, voor de laatste keer dan.'

In het seminarie bestudeerden we het Nieuwe Testament. Ik sloeg de Bijbel open op de plek waar mijn boekenlegger zat: Jakobus 1. Dat was

het hoofdstuk dat Joseph Smith had gelezen, waardoor hij geïnspireerd werd om naar het heilige bos te gaan en zijn hart bij onze hemelse Vader uit te storten. 'Wat ironisch', dacht ik. En ik begon te lezen.

Vers 5 kwam me bekend voor: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet (...)' Maar door vers 8 gingen die avond mijn ogen open. Ik las: 'Innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen.' Ik verstijfde. Toen las ik het opnieuw.

Ik was innerlijk verdeeld. Ik beweerde heilige der laatste dagen te zijn, maar dat bleek niet uit mijn gedrag. En als ik daarmee doorging, wat voor pad ik ook zou kiezen, zou ik ongestadig zijn en dus erg ongelukkig.

Ik moest te weten komen of het evangelie waar was. Ik moest te weten komen of het de moeite waard was om iedere ochtend om vijf uur op te staan en naar het seminarie te gaan. Ik moest ervan overtuigd zijn dat ik mijn leven zo goed mogelijk probeerde te leven, ook als ik af en toe werd uitgelachen, omdat het me de meeste vreugde en het meeste geluk zou verschaffen.

Toen was het bijna één uur, maar ik knielde toch naast mijn bed neer en

stortte mijn hart uit bij mijn hemelse Vader. Ik vroeg Hem om me te laten weten wat goed was, welk pad ik moest bewandelen, en of Hij me bij de hand wilde leiden en de verwarrende gevoelens wilde wegnemen.

Eenvoudig, duidelijk en rustig kreeg ik de volgende gedachte: 'Je weet het al.' En dat was ook zo.

Ik stond op, deed het licht uit en ging slapen. Vier uur later ging mijn wekker. Slaperig zette ik hem uit. Een minuut later stond ik op, klaar voor een nieuwe dag, met ochtendseminarie.

Die middernachtelijke ervaring was jaren geleden. Mijn getuigenis groeit nog steeds. Soms is het sterker dan andere keren. Het verschil is dat ik het nu weet, en ik heb nooit meer teruggekeken. ■

President
Thomas S. Monson

ONS EERVOLLE PIONIERSVERLEDEN

Wij kunnen veel leren van de pioniers, die hun problemen en verdriet met vastberaden moed en bestendig geloof in de levende God onder ogen zagen.

Het leed van de pioniers

‘Die eerste tocht in 1847, die door Brigham Young werd georganiseerd en geleid, wordt door historici beschreven als een van de grote gebeurtenissen in de geschiedenis van de Verenigde Staten. Honderden mormoonse pioniers leden en stierven door ziekte, ontbering of honger. Sommige pioniers die geen huifkar met trekdieren hadden, liepen met handkarren letterlijk tweeduizend kilometer over de vlakten en door de bergen.’¹

Inspirerend geloof

‘Wij kunnen veel leren van de pioniers, die hun problemen en verdriet met vastberaden moed en bestendig geloof in de levende God onder ogen zagen. (...) Onder de duizenden pioniers die handkarren trokken en duwden of die het pad van de pioniers volgden, bevonden zich jongeren en kinderen, net als ze zich tegenwoordig onder de heiligen bevinden die in hun eigen gebied in de wereld pionieren. Ik denk dat er momenteel geen leden van de kerk zijn die niet door de verslagen van de pioniers zijn geraakt. Zij die zoveel ten behoeve van anderen hebben

gedaan, hadden zeker als doel om geloof op te wekken. En zij hebben hun doel op fantastische wijze bereikt.’²

Tegenspoed het hoofd bieden

‘Op door de tand des tijds aangepaste pagina’s van een stoffig pioniersdagboek staat: “We knielden neer in nederig gebed voor de almachtige God. Ons hart was vervuld van dankbaarheid jegens Hem. We wijdden dit land toe aan Hem, als woonplaats voor zijn volk.”

‘De primitieve huizen werden als volgt beschreven door iemand die er als jongetje had gewoond: “Er zaten helemaal geen ramen in ons huis. Er was ook geen deur. Mijn moeder hing er een oude deken voor, die in de eerste winter als deur diende. Het huis bestond uit een enkele kamer van 3,6 bij 4,9 meter die dienst deed als slaapkamer, huiskamer, zitkamer en keuken. Ik weet niet hoe we dat in goede harmonie hebben gedaan. Ik kan me nog herinneren dat mijn oude moeder zei dat er nooit een koningin is geweest die gelukkiger en trotser was op haar huis en de zegeningen van de Heer

dan zij was als ze haar woonhol binnenkwam.”

‘Dat waren de beproevingen, de ontberingen, de moeilijkheden en het verdriet in die tijd. Ze werden aangepakt met vastberaden moed en bestendig geloof in een levende God.’³

Hedendaagse pioniers

‘We brengen eer aan degenen die ongelofelijke ontberingen hebben doorstaan. We loven hun naam en staan stil bij hun offers.

‘En in onze tijd? Zijn er pioniers in onze tijd? Zullen toekomstige generaties dankbaar op onze inspanningen en ons voorbeeld terugkijken? Jullie, [jongelui], kunnen pioniers zijn in moed, geloof, naastenliefde en vastberadenheid.

‘Jullie kunnen elkaar sterken. Jullie zijn in staat om de onopgemerkten op te merken. Als jullie ogen hebben om te zien, oren om te horen, en een hart om te voelen, kun je andere leeftijdgenoten de hand reiken en redden.’⁴

De ultieme pionier

‘Bladeren wij van begin tot eind door de bladzijden met de

schriftuurlijke geschiedenis dan vernemen we wie de allergrootste pionier was: Jezus Christus. Zijn geboorte was voorspeld door de profeten vanouds; zijn opkomst op het toneel van het leven was aangekondigd door een engel. Zijn leven en bediening hebben de wereld veranderd. (...)

‘Eén zin uit het boek Handelingen spreekt boekdelen: Jezus ‘is rondgegaan, weldoende (...) want God was met Hem’ (Handelingen 10:38). (...)

‘Zijn zending, zijn bediening onder de mensen, zijn leringen, zijn genade, zijn niet-aflatende liefde voor ons zetten ons aan tot dankbaarheid en verwarmen ons hart. Jezus Christus, de Heiland van de wereld en de Zoon van God, was en is de allergrootste pionier, want Hij is ons voorgedaan, waarbij Hij iedereen de weg heeft gewezen die gevolgd moet worden. Mogen wij Hem altijd volgen.’⁵ ■

NOTEN

1. ‘Come Follow Me’, *Ensign*, juli 1988, p. 2.
2. ‘Onze kinderen onderrichten’, *Liahona*, oktober 2004, p. 4.
3. *Ensign*, juli 1988, p. 4.
4. ‘Pioneers All’, *Ensign*, mei 1997, p. 93.
5. ‘In de voetsporen van geestelijke pioniers’, *Liahona*, augustus 2006, p. 8.

Elkaar helpen in

INDIA

Ouderling Charles Kewish en zuster Carol Kewish

Senior-zendelingen in het gebied Azië

Toen ernstige stormen en tyfonen in oktober 2009 een spoor van verwoesting hadden getrokken door het zuiden van India, kwamen de jongemannen en de jongvolwassenen van de districten Haiderabad en Bangalore in actie om de slachtoffers van de overstromingen te helpen.

Volgens president Prasada Gudey van het district Haiderabad hebben de 'jongemannen geweldig werk verricht door voedsel en water te leveren aan mensen in nood. De goederen waren geschonken en in de provincie aangekomen, maar de regering was niet in staat om ze onder de duizenden slachtoffers in de ruim tweehonderd vluchtelingenkampen te distribueren. Onze leden vielen op in hun hesjes van Mormoonse helpende handen terwijl ze iedereen efficiënt van voedsel en water voorzagen.'

Sommige jongemannen en jongvolwassenen zeiden dat ze vonden dat dienstbetoon fijn was en voldoening gaf. ■

Rechts: 'Ik was echt blij toen ik de kans kreeg om mijn medemensen te dienen. Het was een geweldige ervaring, en ik heb er zoveel van geleerd. Daarnaast was het leuk om samen met vrienden voedsel en andere benodigdheden in te pakken. Ik voelde de liefde en vrede van de Heiland toen ik anderen diende.' — Venus Armstrong

'Ik ben zo blij dat ik met het project heb kunnen helpen. Ik vond het heel fijn dat ik mensen kon dienen die zoveel hulp nodig hadden. Ik bad dat de mensen gezegend zouden worden.'
— Vishali Natta

Onder: Prabhu Kumar (op de vrachtwagen) was een van de zestig leden van de kerk die naar de vluchtelingenkampen in de noordelijke staat Karnataka gingen. Ze leverden dekens, zeildoeken en hygiënepakketten af die door leden van de kerk waren samengesteld. Hij zei: 'Het was zo fijn om aan deze hulpverlening bij te dragen. Ik heb altijd een groot verlangen om anderen te helpen en te dienen. Ik was zo dankbaar dat ik anderen kon helpen. Ik had tranen in mijn ogen toen ik de mensen zag die alles in de overstroming waren kwijtgeraakt. Het was een grote zegen om die mensen in mijn land te helpen.'

WIST JE?

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat getrouwe heiligen der laatste dagen 'de hongerigen moeten voeden, de naakten moeten kleden, voor de weduwen moeten zorgen, de tranen van de wezen moeten drogen, de behoeftigen moeten troosten, in deze kerk, of in een andere, of in geeneen kerk, waar ze ook te vinden zijn' (Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith [2007], p. 460). Door ons verlangen om anderen te dienen, steunt de kerk humanitaire hulp en ontwikkelingsprojecten over de hele wereld. In 2009 bijvoorbeeld:

- Zijn er 763.737 werkdagen in faciliteiten van de afdeling welzijnszorg geschonken.
- Hebben er ruim achtduizend zendingen voor de afdeling welzijnszorg gewerkt.

Tussen 1985 en 2010 heeft de kerk in 178 landen humanitaire hulp verleend. Enkele specifieke projecten omvatten bijvoorbeeld:

- Noodhulp na aardbevingen in Haïti, Indonesië en Chili; na een tsunami in Samoa; en na een tyfoon in de Filipijnen.
- Financiering van een inentingscampagne tegen mazelen in Afrika.
- Distributie van 10,3 miljoen hygiënepakketten, schoolspullen en pakketten voor pasgeboren baby's.
- Distributie van ruim 55 duizend ton voedsel, ruim elfduizend ton medische hulpgoederen, en tachtigduizend ton kleding.

Meer formatie over het welzijnsprogramma van de kerk is te vinden op www.providentliving.org.

Boven: 'Toen ik mijn vrienden op de universiteit over het dienstbetoonproject vertelde, waren ze heel blij voor me. Ik legde uit wat we deden en vertelde ze over enkele evangeliebeginselen. Ik had een geweldig gevoel toen ik de mensen tijdens het project hielp. Een compliment voor de organisatie van de kerk die ons de kans gaf om anderen te dienen.' — Deepak Shalma

Rechts: 'Het gaf me een goed gevoel om aan het hulpproject deel te nemen. Ik hielp met verven en voedsel uitdelen. Het was een grote zegen om daar met andere priesterschapdraggers te zijn en mensen te helpen en te dienen die in nood verkeerden.' — Avinash Thomas

WAT VOOR DE EEN AFVAL IS, IS VOOR DE ANDER EEN SCHAT

Een boek met gouden letters op de omslag werd een schat voor iemand die op zoek was naar de waarheid.

Andrej Bozenov

Het was een hete zomerdag op mijn zending. Mijn collega en ik liepen op straat in Sint-Petersburg (Rusland). We hoopten nieuwe onderzoekers te vinden. Die avond kwamen we in contact met een oude man in de buurt van ons huis. Hoewel hij zei dat hij geen interesse in het evangelie had, kregen we allebei het gevoel dat we hem een exemplaar van het Boek van Mormon moesten geven. In het boek schreven we een boodschap aan hem, met ons getuigenis en onze contactgegevens.

Zonder dat wij het wisten, liep later die avond een jongeman, Ilja, met zijn broer over straat. Toen hij in een slecht verlichte ondergrondse straat liep, zag Ilja een glimp van goud op de omslag van een boek dat op de grond lag. Hij bukte om het beter te bekijken en las de goudkleurige letters op het boek —

Het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus. Hij raapte het op en nam het mee naar huis.

De volgende dag vroegen mijn collega en ik ons af hoe we nieuwe onderzoekers konden vinden. Er schoten allerlei gedachten door mijn hoofd: ‘We doen ons uiterste best om nieuwe contacten te leggen. Waar blijven de resultaten? Misschien moeten we een nieuwe aanpak overwegen.’

Even later ging de telefoon. Ik nam op. De stem aan de andere kant van de lijn vroeg: ‘Is dit een ouderling? Ik heb uw boek bij de metro gevonden. Ik wil het aan u teruggeven.’

Ik keek meteen naar de boekenplank waar mijn Schriften altijd lagen. ‘Volgens mij heb ik mijn Schriften niet in de metro laten liggen’, antwoordde ik. ‘Nee, ik ben mijn exemplaar van het Boek van Mormon niet kwijtgeraakt, maar je kunt het houden en lezen.’

De jongeman zei dat hij Ilja heette en legde uit dat hij oorspronkelijk uit Orsk (Rusland) kwam, maar dat hij voor zijn werk naar Sint-Petersburg was gekomen.

‘Ik zou graag wat meer over het boek en uw kerk willen weten’, zei hij. ‘Kan ik u ergens ontmoeten?’

Ik sprong een gat in de lucht. Het kwam niet vaak voor dat een potentiële onderzoeker vroeg om ons te ontmoeten en zei dat hij meer over de kerk te weten wilde komen.

‘Natuurlijk kunnen we je ergens ontmoeten, Ilja!’ Ik reageerde enthousiast.

Toen we met Ilja spraken, luisterde hij aandachtig en stelde hij vragen. We waren blij dat hij zo ontvankelijk voor het evangelie was.

Tijdens de les sloeg ik het Boek van Mormon van Ilja open. Voorin zag ik een bekend handschrift — het mijne! Toen besepte ik dat we dat boek de dag daarvoor aan die oude man hadden gegeven. De man had

het ogenschijnlijk weggegooid, en Ilja had het gevonden. Ik was zo dankbaar dat mijn collega en ik de oude man het boek hadden gegeven, hoewel we op dat moment niet wisten waarom we dat deden.

Niet lang daarna werd Ilja lid van de kerk. Hij begon zijn familieleden en vrienden enthousiast over het evangelie te vertellen.

Ik heb geleerd dat onze hemelse Vader het weet als iemand klaar is om zijn woord te ontvangen. Wat betreft het verkondigen van het evangelie verwacht Hij van ons alleen dat wij, als zendingen en leden van de kerk, zijn geboden onderhouden en ons aan zijn wil onderwerpen. In dit geval wist God dat de aanvankelijke ontvanger niet zou inzien hoe waardevol van het Boek van Mormon is, maar dat Ilja dat wel zou inzien (zie 1 Nephi 19:7). ■

Gewoon blijven zwemmen

De twaalfjarige Monica Saili houdt van zwemmen. Ze is een van de beste jeugdzwemsters in Nieuw-Zeeland. Misschien stamt ze wel van een vis af.

Nou, dat kan natuurlijk niet. Maar dan is ze misschien zo goed omdat ze zo hard traint.

Iedere maandag, woensdag en vrijdag traint ze vanaf vijf uur 's morgens twee uur in het zwembad. Op dinsdag, donderdag en zaterdag doet ze aan hardlopen.

Het minst leuk vindt ze de vlinderslag met één arm, waarbij ze haar kin boven water houdt en iedere honderd meter van arm verwisselt. 'Dan doen je schouders echt pijn', zegt ze.

Maar ze heeft geleerd dat als het erg moeilijk is, het leven niet eenvoudiger wordt als je de moed opgeeft. Door het harde werken wordt ze alleen maar sterker.

Hard werken en moeilijke momenten

Al dat harde werken heeft tot resultaten geleid. Al op tienjarige leeftijd begon ze medailles te winnen. Toen ze elf was, bevond ze zich in de nationale

top tien op de vlinderslag in haar leeftijdscategorie. Toen ze twaalf was, werd ze uitgekozen voor een zwemkamp met het nationale team en werd ze uitgenodigd om deel te nemen aan de Oceania Games in Samoa, tegen zwemsters uit andere landen.

Ze zegt: 'Mijn vader zegt altijd: "Hard werken leidt tot succes. Je krijgt het niet voor niks."'

Monica heeft geleerd dat dit zeker voor zwemmen geldt, maar dat het ook in het leven zo is. Haar vader overleed onverwachts enkele maanden na haar elfde verjaardag.

'Ik had een hele goede band met mijn vader' zegt Monica. 'Hij heeft me aangemoedigd om te gaan zwemmen. Hij heeft me naar alle trainingen en wedstrijden gebracht. Toen hij overleed, had ik het gevoel dat ik niemand meer had om mee te praten.'

Geef niet op

Het was heel moeilijk om haar vader te verliezen. Maar Monica geeft tijdens zware trainingen niet op, dus toen haar vader overleed, gaf ze ook haar geloof in onze hemelse Vader niet op.

Monica Saili heeft geleerd dat het leven niet gemakkelijker wordt als je in moeilijke tijden de moed opgeeft.

GEEF NIET OP!

'We hebben allemaal wel eens moeilijke dagen. Wan-

hoop niet. Geef niet op. Probeer wat zonlicht door de wolken te zien.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), 'The Continuing Search for Truth', *Tambuli*, februari 1986, p. 9.

Met de hulp van haar moeder slaat Monica zich door moeilijke tijden heen. Ondertussen heeft ze geleerd dat moeilijke dingen haar er niet van mogen weerhouden om gelukkig te zijn.

'Mijn vader was mijn grote voorbeeld', zegt ze. 'Hij heeft me geleerd hoe ik het evangelie moet naleven.'

Sinds zijn overlijden bestudeert Monica de Schriften voordat ze naar bed gaat. 'Daar probeer ik een gewoonte van te maken', zegt ze. Op school staat ze pal voor haar overtuiging. 'Ik moet altijd veel vragen over de kerk beantwoorden', zegt ze. Ze is ook de dirigente in de wijk.

'Ik word gezegend omdat ik lid van de kerk ben', zegt Monica. 'Ik word getroost als ik te gespannen ben.'

Uiteindelijk sterker

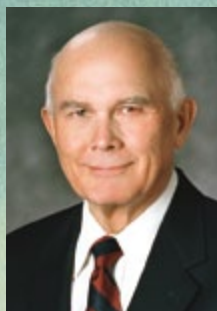
Monica mist haar vader nog steeds. Maar met de hulp van haar moeder en andere familieleden blijft ze haar best doen.

Ze heeft een druk leven, met pianolessen, vioollessen, vergaderingen van de leerlingenraad, zwemmen, Persoonlijke vooruitgang, en dirigeren tijdens de avondmaalsdienst.

Ze weet nog niet hoever ze met zwemmen kan komen of hoe lang ze dat blijft doen. Maar wat het evangelie betreft, is ze vastbesloten om tot het einde te volharden.

'Het leven is soms moeilijk', zegt Monica. 'Maar we worden sterker als we moeilijke dingen doen. Je moet gewoon blijven zwemmen.' ■

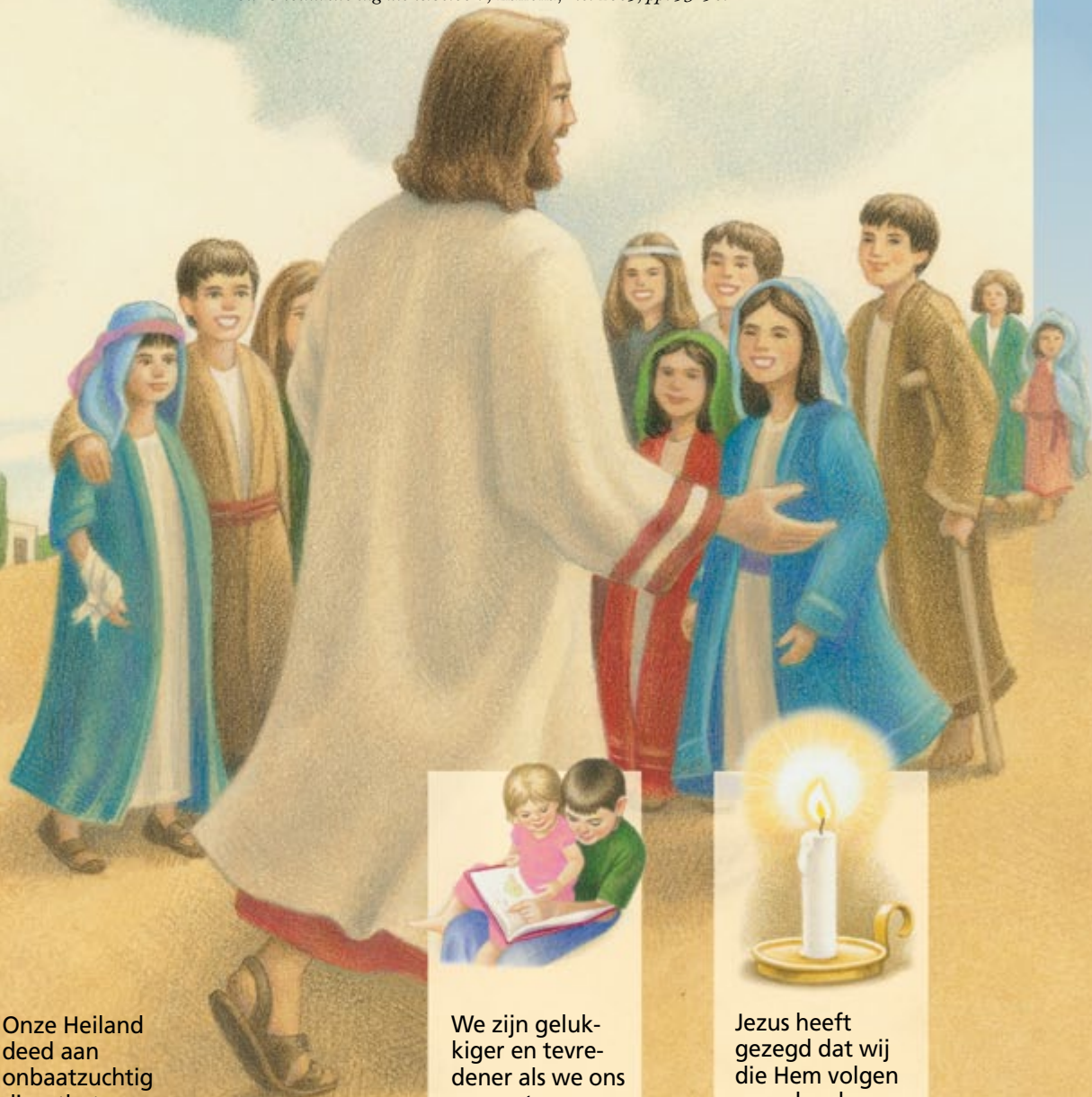
Op liahona.lds.org staan meer foto's die bij dit verhaal horen.

*Ouderling
Dallin H. Oaks
van het Quorum
der Twaalf
Apostelen heeft
het volgende
over dit onder-
werp gezegd.*

Waarom is het belangrijk om anderen te helpen?

Uit 'Onbaatzuchtig dienstbetoon', Liahona, mei 2009, pp. 93–96.

Door iedere week aan het avondmaal deel te nemen, betuigen we onze toewijding aan het dienen van de Heer en onze medemens.

Onze Heiland deed aan onbaatzuchtig dienstbetoon. Hij vroeg ieder van ons Hem daarin te volgen door onze zelfzuchtige belangen op te geven om anderen te dienen.

We zijn gelukkiger en tevredener als we ons concentreren op wat we kunnen geven, niet op wat we kunnen krijgen.

Jezus heeft gezegd dat wij die Hem volgen waardevol en uniek zijn (...) en ons licht moeten laten schijnen voor alle mensen.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Begeleiding onderweg naar huis

Onze liefdevolle hemelse Vader wil dat al zijn geestkinderen bij Hem zullen terugkeren. Hij stuurde zijn Zoon, Jezus Christus, om een veilige reis mogelijk te maken. Hij heeft ook gidsen en redders langs de weg geplaatst om zijn kinderen te leiden. Ouders, broers en zussen, grootouders, tantes en ooms zijn goede gidsen en redders.

Ook jeugdwerkleidsters helpen de kinderen. Er was een vrouw die op jonge leeftijd lid van het algemeen jeugdwerkbestuur was en hielp met het bedenken van het KGW-motto. Ze gaf les in het jeugdwerk van haar wijk tot ze bijna negentig was. Kleine kinderen voelden haar liefde voor hen. Maar

door haar voorbeeld leerden ze vooral de Heilige Geest voelen en herkennen.

Op een middag had mijn vrouw onze oudste zoon afgezet bij een vrouw die hem leerde lezen. Ik zou hem onderweg van mijn werk naar huis ophalen.

Zijn les was eerder afgelopen dan we hadden verwacht. Hij dacht dat hij de weg naar huis wist. Dus ging hij lopend op weg. Toen hij nog geen kilometer had gelopen, begon het donker te worden. Hij was nog ver van huis weg.

Door zijn tranen heen zag hij de lichten van de auto's die langsreden. Hij wist dat hij hulp nodig had. Dus ging hij van de straat af om ergens neer te knielen.

Door de bosjes heen hoorde hij stemmen op hem af komen.

KGW

President Eyring heeft verteld over een jeugdwerkleerkracht die had geholpen het KGW-motto te bedenken: Kies de Goede Weg. Met de hulp van dit motto hebben kinderen jarenlang goede beslissingen kunnen nemen. De ring die je hier ziet is in het Nederlands.

WIE ZIJN ONZE GIDSEN?

President Eyring zei dat onze hemelse Vader gidsen en redders op aarde heeft geplaatst die kinderen helpen om bij Hem terug te keren. Je kunt een tekening maken van enkele mensen die onze hemelse Vader heeft gegeven om jou te leiden. Of je kunt een bedankbriefje naar een van die mensen schrijven om te bedanken voor de hulp die hij of zij heeft gegeven.

EEN LEIDER OF LID
VAN DE KERK

EEN OUDER OF
FAMILIELID

EEN LEERKRACHT

EEN OUDER OF
FAMILIELID

Twee jongeren hadden hem horen huilen. Ze vroegen: 'Kunnen we je helpen?' Hij zei dat hij was verdwaald en dat hij naar huis wilde. Ze vroegen of hij zijn telefoonnummer of adres wist. Dat wist hij niet. Ze namen hem mee naar hun eigen huis, vlak in de buurt. Ze vonden onze achternaam in het telefoonboek.

Toen ik het telefoontje kreeg, haastte ik mij naar hem toe, dankbaar dat er vriendelijke mensen op zijn weg naar huis waren gezet. En ik ben altijd dankbaar geweest dat hij in geloof had leren bidden dat er iemand zou komen als hij verdwaald was.

Ik getuig dat de Heer jou en alle kinderen van God liefheeft. Als je de geïnspireerde aanwijzingen in de ware kerk van Jezus Christus opvolgt, kun je veilig bij onze hemelse Vader en de Heiland terugkeren. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2010.

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkhema van deze maand te leren.

De tempel is een huis van God

'Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.' (Het gezin: een proclamatie aan de wereld').

JoAnn Child en Cristina Franco

Wat voor gevoel krijg je als je de pracht van de tempel ziet? Denk je dan aan deze woorden: 'Ik kijk graag naar de tempel, eens zal ik er ook zijn?'

Als kinderen het lied 'Ik kijk graag naar de tempel'¹ zingen, willen ze wel naar de tempel gaan, maar soms begrijpen ze niet waarom er tempels zijn, wat er in de tempel gebeurt, of wat ze moeten doen om te worden toegelaten. Laten we wat meer over de tempel leren.

Waarom zijn er tempels?

De Heer heeft gezegd: 'Bouwt een huis voor mijn naam, voor de Allerhoogste om erin te wonen' (LV 124:27). De Geest van de Heer is in de tempel. De tempel is een huis van God. Het is een plek waar we verbonden met onze hemelse Vader sluiten. Als we onze verbonden nakomen, kunnen we bij Hem terugkeren.

Wat gebeurt er in de tempel?

Iedereen moet zijn gedoopt om bij onze hemelse Vader terug te keren. Veel kinderen van onze hemelse Vader zijn overleden zonder te zijn gedoopt. Als je twaalf bent, kun je voor die mensen gedoopt worden, zodat ook zij dezelfde zegeningen kunnen ontvangen.

In de tempel krijgen we ook een begiftiging, of gave. Deze gave is de belofte dat we het eeuwige leven kunnen ontvangen als we de geboden onderhouden.

In de tempel kunnen man en vrouw voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld worden. Dat houdt in dat als ze getrouwd blijven, ze voor eeuwig getrouwd zijn en samen met hun kinderen een eeuwig gezin vormen.

Alles wat in de tempel gebeurt, wordt door het priesterschap, of het gezag, van God gedaan.

Hoe bereid ik me voor om ooit naar de tempel te gaan?

Je moet twaalf jaar oud zijn om naar de tempel te gaan. Je moet zijn gedoopt en bevestigd. Je moet in onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, geloven. Je moet geloven dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is. Je moet de geboden van onze hemelse Vader onderhouden. Je bisschop of gemeentepresident heeft een gesprek met je om te bepalen of je naar de tempel mag gaan. Dan krijg je een tempelaanbeveling die je bij de tempel laat zien. Alleen het hebben van een aanbeveling betekent niet dat je zo leeft dat je naar binnen mag gaan.

Als je op het pad blijft dat naar de tempel leidt, zul je zijn voorbereid om erheen te gaan, 'hoe mooi zal 't zijn daarbinnen, dan voel ik mij heel fijn.

Want de tempel is het huis van God, vol liefde en zo prachtig.² ■

NOTEN

1. 'Ik kijk graag naar de tempel', *Kinderliedjes*, p. 99.
2. 'Ik kijk graag naar de tempel', p. 99

ACTIVITEIT

Kijk naar beide plaatjes. Welk gezin is klaar om naar de open dag van de tempel te gaan?

(1) Omcirkel op het eerste plaatje de dingen die het gezin helpen bij hun voorbereiding om naar de tempel te gaan. (2) Omcirkel op het tweede plaatje de dingen die het gezin moet veranderen om zich voor te bereiden. (3) Bedenk twee dingen die jij kunt doen als voorbereiding om naar de tempel te gaan als je ouder bent? Zet die dingen onder de plaatjes.

Een van de dingen die ik ga doen om me op de tempel voor te bereiden is _____.

Een van de dingen die ik ga doen om me op de tempel voor te bereiden is _____.

Pioniersdag in Tahiti

Maria T. Moody

De kinderen in de ring Papeete (Tahiti) houden van pioniers! Ze zijn met hun ouders bij elkaar gekomen voor een pioniersdag van de ring ter ere van de pioniers die in 1847 naar de Salt Lake Valley trokken.

Iedere wijk had een huifkar gebouwd — sommige waren met fietswielen gemaakt en een met kartonnen paarden. De kinderen liepen in een optocht, speelden pioniersspelletjes en genoten van lekker eten.

Pioniersdag is ook een bijzondere dag om mensen te herdenken die in allerlei landen het evangelie aanvaardden en anderen erin onderwijzen. Al die mensen zijn ook pioniers! ■

Dit gezin droeg bijpassende hoofddeksels, schorten en bretels.

Deze jongens trokken de huifkar van hun wijk in de optocht.

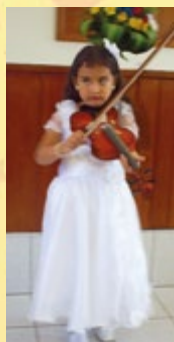

Sommige meisjes droegen jurkjes en hoedjes.

Sommige jongens droegen hoedjes en halsdoeken.

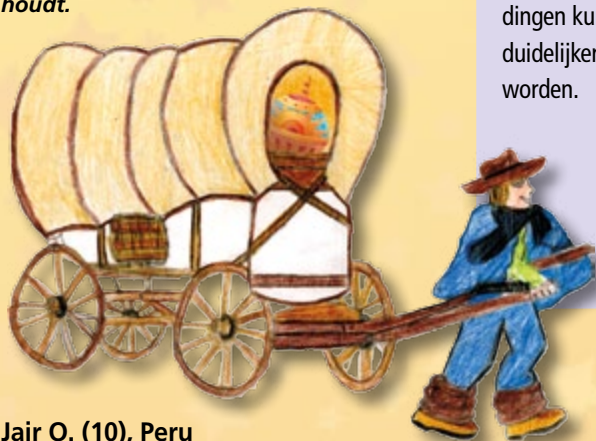

Ons prikbord

Marcia V. (5) uit Peru is de trots van haar ouders, Patricia en Raul. Op het jeugdwerk zit ze in de KGW-klas, en ze heeft een KGW-ring. Ze kleurt graag de platen in de Liahona, en haar lievelingslied is 'Ik ben een kind van God'.

Ze helpt graag met het verzorgen van kleinere kinderen en ze helpt haar leerkracht met het wissen van het bord. Ze speelt viool. Marcia houdt van de gezinsavond en ze gaat graag naar de kerk. Ze houdt van onze hemelse Vader en ze weet dat Hij van haar houdt.

Jair O. (10), Peru

E-mail je tekening, foto, ervaring, getuigenis of brief naar liahona@ldschurch.org. Zet 'Our Page' in de onderwerpregel. Elke inzending moet de volledige naam, de leeftijd en het geslacht van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en de schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

Guillermo T. (8), Venezuela

Sarah D. (6), Brazilië

EEN EEUWIG GEZIN

Op 23 augustus 2008 werden we als gezin verzegeld in de Salt Laketempel in Utah. Het was alsof onze droom uitkwam. We reisden over de hele wereld — het was een lange, vermoeiende reis, die de moeite waard was. Toen we in Utah aankwamen, was het avond. Als eerste gingen we naar de tempel kijken. Hij was zo mooi met alle lichten die er 's avonds op schenen. Twee dagen later werden we verzegeld. De zusters die in de tempel voor de kinderen zorgen, hielpen mij en mijn zus om onze witte kleding aan te trekken. Toen gingen we naar onze ouders toe. Het leek wel of ik Jezus zou ontmoeten. We waren zo blij om verzegeld te worden! Nu weet ik dat we als gezin voor eeuwig samen kunnen zijn.

Dean F. (5), Sri Lanka

De roeping

Corine Pugh

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal van de pionier John Carling

‘Wederom gebied Ik u een huis te bouwen voor mijn naam, ja, in deze plaats, opdat u Mij zult bewijzen dat gij in alle dingen, wat Ik u ook gebied, getrouw zijt’ (LV 124:55).

Isaac, Isaac’, riep zijn moeder. ‘Papa heeft je hulp nodig met de dieren.’

Isaac deed zijn ogen open en keek naar buiten. De zon kwam op, dus het was tijd om met zijn karweitjes te beginnen. Isaac kroop zijn bed uit en pakte zijn kleren. Hij kon de beesten al horen.

Toen hij door de keukendeur naar buiten liep, zag hij zijn vader met de oude Taurus door het hek lopen.

‘Waar gaat u zo vroeg naartoe, papa?’, vroeg Isaac.

‘Naar de andere kant van het hek. Jij moet de emmer met graan goed vasthouden zodat Taurus blijft stilstaan.’

De os loeide alsof hij vroeg: ‘Wat is er aan de hand?’ Maar toen Isaac de emmer onder zijn neus hield, werd Taurus rustig en begon hij met zijn lange tong het graan uit de emmer te likken. Terwijl de os at, bond papa hem met een touw aan het hek vast.

Toen mama door de voordeur naar buiten kwam, vroeg papa: ‘Ik ben met een speciaal project bezig, Emeline. Kun je mij het dikke timmermanspotlood aangeven dat op het bureau ligt?’

Toen mama met het potlood naar buiten kwam, legde papa enkele planken op de grond. Toen hij aandachtig naar Taurus had gekeken, begon hij op het gladde, gele hout te tekenen.

‘Wat doet u, papa?’, vroeg Isaac.

‘Broeder Fordham en ik hebben een belangrijke opdracht gekregen voor de tempel’, legde papa uit. ‘We gaan twaalf standbeelden van runderen maken waarop de doopvont wordt gezet. Ik teken het

voorbeeld, en Taurus is het model.’

Toen hij zijn naam hoorde, hief Taurus zijn kop op en ging toen weer verder met zijn ontbijt.

Isaac keek naar de tekening die zijn vader maakte. ‘Het begint al op Taurus te lijken’, zei Isaac. ‘Maar waarom hebt u hem gekozen?’

‘Omdat hij sterk is en de beste os die ik ooit heb gezien. Moet je kijken hoe hij staat. Ik denk dat hij begrijpt hoe belangrijk hij is. Taurus is ook gehoorzaam.’

‘Dit project is een heel bijzondere roeping, hè papa?’

‘Ja, jongen, dat is het zeker. Ik ben dankbaar dat ik ermee kan helpen.’

Isaac aaide de nek van Taurus. Hij kon de sterke spieren van de os voelen. ‘Wat een eer is dat voor jou, oude jongen’, fluisterde hij.

Isaac maakte vlug zijn karweitjes af. Hij maakte zelfs zijn gebruikelijke 24 houten wasknijpers sneller dan normaal. Hij wist dat als hij klaar was, hij tijd zou hebben om iets voor zichzelf te doen.

Vandaag wilde Isaac tekenen. Zijn ouders hadden hem toestemming gegeven om op de open haard te tekenen, met stukjes houtskool van verbrande houtblokken. Je kon de houtskool er gemakkelijk afwassen, en hij kon het gebruiken om dunne of dikke lijnen te tekenen.

Toen Isaac een tekening van Taurus maakte, dacht hij aan zijn vader en de prachtige tempel die in Nauvoo gebouwd zou worden. Als Isaac net als Taurus sterk en gehoorzaam zou zijn, zou de Heer hem misschien ook wel uitkiezen om net als zijn vader aan de tempel te werken. ■

Laat anderen in uw talenten delen, want wat we met anderen delen, zullen we behouden.'

President Thomas S. Monson, 'The Spirit of Relief Society', *Ensign*, mei 1992, p. 101.

ILLUSTRATIE JIM MADSEN

Eeuwig samen

Rebecca Cornish Talley

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen' (3 Nephi 25:6).

1. Voordat de tempel bij hen in de buurt werd ingewijd, nodigde Olivia haar oma uit om met haar naar de open dag te gaan.

2.

3.

4.

In deze kamer worden mensen aan elkaar verzegeld. Wat ziet u als u in deze spiegel naar de spiegel aan de andere kant van de kamer kijkt?

Het lijkt wel of we voor eeuwig doorgaan.

Net als onze familie, toch? We zullen op een dag zelfs opa weerzien.

Dat is zo. Als we de geboden onderhouden, kunnen we weer samen zijn met opa en al onze familieleden omdat we in de tempel zijn verzegeld.

5. Olivia en oma volgden de gids naar de celestiale zaal.

Ik krijg hier een fijn gevoel. Ik voel me gelukkig.

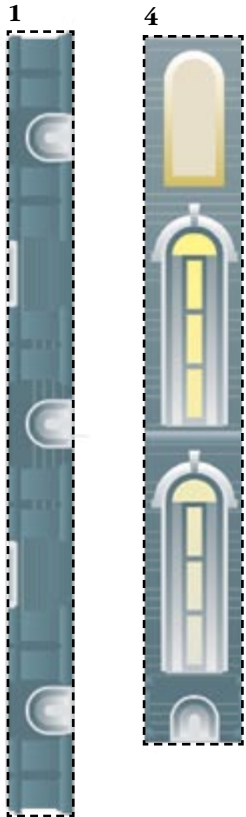
Ik ook.

6.

Ik houd van de tempel, oma. Als ik later ouder ben, kom ik hier terug om te trouwen. Ik ben blij dat onze hele familie voor eeuwig samen kan zijn — ook opa.

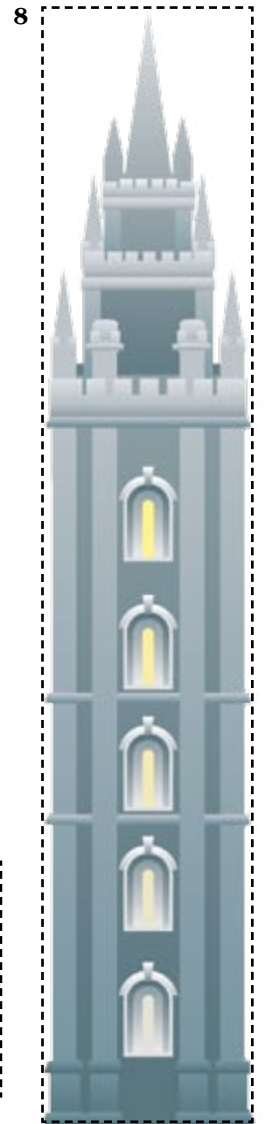
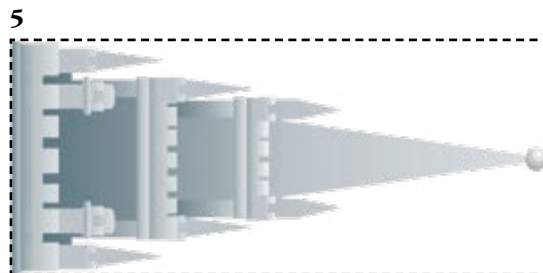
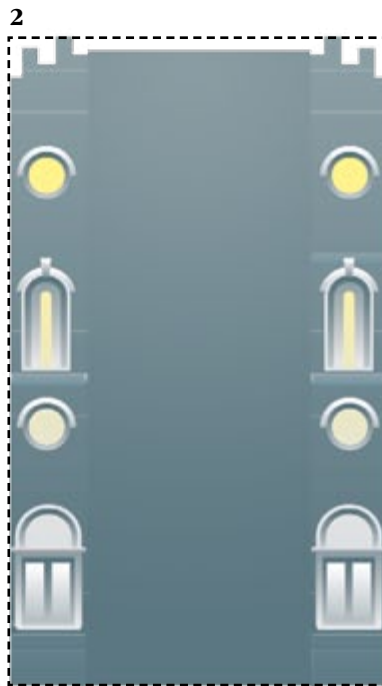
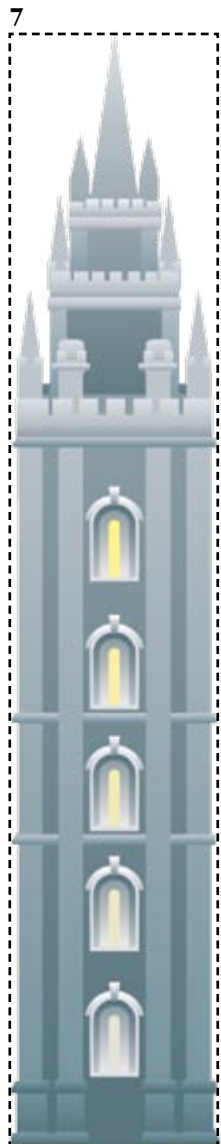
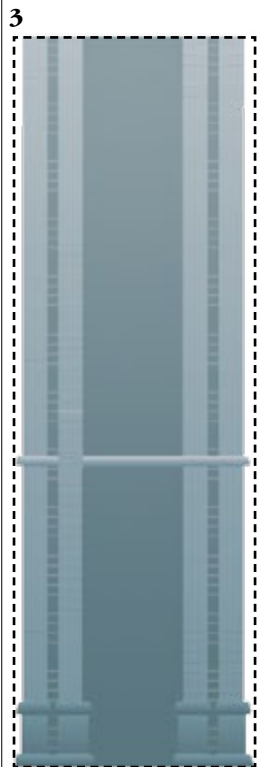
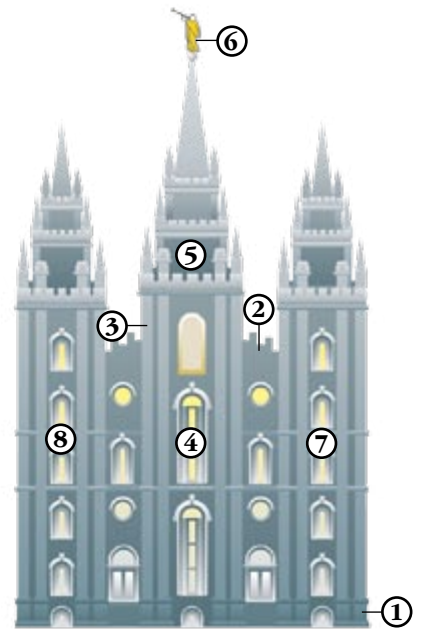
Dat is waar. Ik ben heel dankbaar voor de tempel, voor deze open dag, en voor jou.

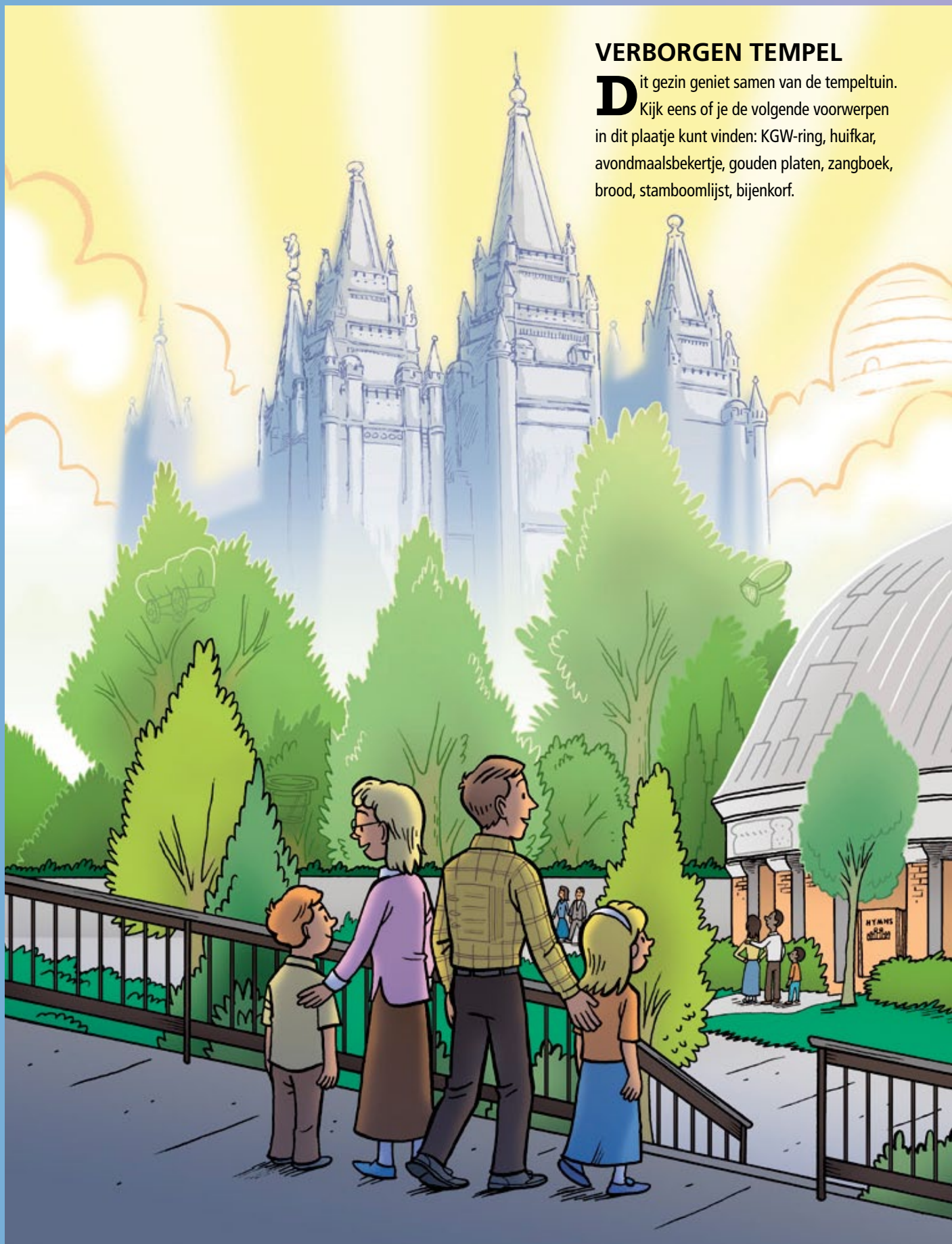
EEN TEMPEL BOUWEN

Het kostte de kolonisten in de Salt Lake Valley veertig jaar om de Salt Laketempel te bouwen. Met de hulp van een volwassene kun je deze onderdelen van de tempel uitknippen en in elkaar zetten om een schaalmodel te maken.

VERBORGEN TEMPEL

Dit gezin geniet samen van de tempeltuin. Kijk eens of je de volgende voorwerpen in dit plaatje kunt vinden: KGW-ring, huifkar, avondmaalsbekertje, gouden platen, zangboek, brood, stamboomlijst, bijenkorf.

Conferentiecitatenkaartjes

Je kunt deze kaartjes uitknippen en gebruiken om je te herinneren aan wat je in de algemene conferentie hebt gehoord.

'Jonge vrienden (...), richt je altijd op de tempel. Doe niets dat je ervan weerhoudt om er naar binnen te gaan en deel te hebben aan de heilige en eeuwige zegeningen daar.'

President Thomas S. Monson

'Het is geweldig om een christen te zijn en als waar discipel van Christus door het leven te gaan.'

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer zal jou, door keuzes die in jouw ogen misschien onbeduidend lijken, leiden naar het geluk dat je verlangt. Door jouw keuzes zal Hij vele andere mensen kunnen zegenen.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Door onze oprechte vriendelijkheid en dienstverlening kunnen we vriendschap sluiten met de mensen die we dienen. Uit dergelijke vriendschappen komt beter inzicht voort in onze toewijding aan het evangelie en een verlangen om meer over de kerk te weten.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laat geen dag voorbijgaan zonder dat je naar een ingeving van de Geest handelt.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Wij kunnen onze hemelse Vader niet zien, maar we kunnen naar zijn stem luisteren, die ons de kracht geeft die we nodig hebben om de moeilijkheden van het leven te doorstaan.'

Jean A. Stevens, eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

'Je bent nu op aarde, (...) en de Heer heeft zijn hand uitgestrekt om de wereld voor te bereiden op zijn glorierijke terugkeer. Dit is een tijd van grote mogelijkheden en belangrijke verantwoordelijkheden. Dit is jullie tijd.'

Ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Jullie zijn niet alleen! (...) Als je de verbonden die je gesloten hebt naleeft, zal de Heilige Geest je leiden en beschermen. Je zult door hemelse legerscharen van engelen omgeven worden.'

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente

Kerk op zoek naar de geschiedenis van hedendaagse pioniers

Hikari Loftus

Kerkelijke tijdschriften

Als leden van de kerk aan pioniers denken, denken ze meestal aan de pioniers die in de negentiende eeuw te voet of per boot naar het westen van de Verenigde Staten trokken.

Veel mensen beseffen misschien niet dat zij heden ten dage zelf pionier zijn.

De afdeling kerkgeschiedenis is momenteel op zoek naar de geschiedenis van hedendaagse pioniers. Hoewel de afdeling alle persoonlijke geschiedenissen accepteert, is ze vooral geïnteresseerd in de geschiedenis van bekeerlingen, mensen die in een gebied wonen waar een nieuwe tempel is of wordt gebouwd, zendelingen die in een nieuw zendingsgebied werkzaam zijn, en mensen die het evangelie naleven en in een gebied wonen waar niet veel leden van de kerk zijn.

‘De persoonlijke geschiedenis van anderen kan nuttig zijn voor mensen die soortgelijke ervaringen hebben of in dezelfde omgeving of hetzelfde

tijdperk leven’, zegt Brad Westwood, manager vererving van de afdeling kerkgeschiedenis.

Een persoonlijke geschiedenis kan een volledige levensgeschiedenis zijn of gedeelten daarvan, zoals herinneringen aan een zending, persoonlijke ervaringen als ouder, of specifieke verhalen over een belangrijke gebeurtenis, zegt broeder Westwood.

‘Wij geloven dat al Gods kinderen in zijn ogen gelijk zijn’, zegt broeder Westwood. ‘We hebben allemaal wel een belangrijk verhaal te vertellen — we hebben allemaal wel een verhaal uit onze proeftijd, en we weten dat onze geschiedenis ons getuigenis opbouwt.’

Over honderd jaar, zegt broeder Westwood, kan iemand die geen eigen familiegeschiedenis op schrift heeft die van u lezen en denken: ‘O, nu begrijp ik hoe het is om een bekeerling te zijn.’

Wanneer mensen iets over hun familieleden of

FRAGMENT UIT DE VIDEO VAN JOSEPH MILLETT

Een korte film over het leven van Joseph Millett, in het Engels beschikbaar op news.lds.org, is een geloofsversterkend verhaal dat nu beschikbaar is omdat iemand een persoonlijke geschiedenis heeft geschreven.

andere pioniers leren — zoals de moeilijkheden die ze het hoofd moesten bieden, de lessen die ze geleerd hebben en de wijsheid die ze verkregen hebben — kunnen ze daar lering uit trekken.

Wanneer een geschiedenis in de bibliotheek wordt opgenomen, wordt die gecatalogiseerd en beschikbaar gesteld voor bezoekers. De manuscripten of boeken worden bewaard in de klimaat-geregelde bewaarplaatsen van de bibliotheek voor kerkgeschiedenis, zodat ze in goede staat blijven.

Broeder Westwood heeft het volgende advies voor mensen die overwegen hun persoonlijke geschiedenis naar de bibliotheek voor kerkgeschiedenis te sturen:

Schrijf voor algemeen gebruik. Hoewel dagboeken een prachtige historische achtergrond vormen, gaan ze vaak over dagelijkse gebeurtenissen en persoonlijke gedachten die niet altijd geschikt zijn voor algemeen gebruik. Soms kunnen ze een inbreuk op iemands privacy zijn. Als een geschiedenis informatie bevat die iemands goede naam kan schaden, worden ze wel geaccepteerd maar niet beschikbaar gesteld voor het publiek.

Schrijf verhalen in gedeelten. Vaak beginnen we met onze eerste herinneringen uit de kindertijd. En het kan geen sinecure zijn om alles van die tijd tot het heden op te schrijven. Begin met een enkel verhaal. Schrijf bijvoorbeeld eerst alleen over uw zending. Als u daarmee klaar bent, kunt u aan een ander deel van uw leven beginnen.

Gebruik oorspronkelijke bronnen. Als u brieven hebt, schrijf ze dan over of doe ze in een boek. Als u een foto hebt, doe die er dan bij. Als u informatie uit een specifiek boek hebt gebruikt, vermeld dat dan. Plakboeken kunnen deel uitmaken van een persoonlijke geschiedenis. Maar mensen die plakboeken maken, geven vaak geen context en noteren vaak geen gegevens over de foto's, zegt broeder Westwood. Hij adviseert om wat tijd te nemen om op te schrijven wat er op de foto's in het plakboek staat.

Overleg en praat met anderen. 'We beschouwen onze persoonlijke geschiedenis vaak als onze eigen

visie, maar hoe meer perspectieven we opnemen, hoe invloedrijker het verslag wordt', zegt broeder Westwood. Als we andere mensen interviewen, geeft dat een nieuw perspectief, waarmee u uw geschiedenis een meerwaarde geeft.

Schrijf over persoonlijke ervaringen, belangrijke momenten en essentiële factoren, mensen en gebeurtenissen. 'Mensen lezen graag een goed verhaal', zegt broeder Westwood. Schrijf over ervaringen met een begin, een midden en een einde. 'Besteed geen zestig pagina's aan uw eerste twee levensjaren. Dat zal heel moeilijk zijn, en mensen gaan dat toch niet lezen.'

Noteer de dingen waar u enthousiast over bent. Broeder Westwood adviseert ook om niet chronologisch te schrijven, maar thematisch of over een onderwerp waar u interesse in hebt.

Maar het allerbelangrijkst is dat mensen geen persoonlijke of familie-

geschiedenis naar de kerk sturen zonder die eerst onder familieleden uit te delen. Het doel is natuurlijk in eerste instantie om de familie te versterken.

Broeder Westwood vindt dat zij die de tijd nemen om een persoonlijke geschiedenis te schrijven, en daarin eerlijk over de goede en moeilijke tijden schrijven, de hand van de Heer in hun leven zullen zien en een erfgoed en herinneringen zullen achterlaten die de familie en de leden van de kerk zullen versterken.

Als u een hedendaagse pionier bent en iets over uw ervaringen wilt vertellen, stuur uw inzending dan naar de afdeling kerkgeschiedenis.

U kunt uw geschiedenis sturen naar: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, VS, Attention: Acquisitions.

U kunt ze ook persoonlijk overhandigen op werkdagen, tussen negen en vijf.

U kunt uw geschiedenis ook e-mailen naar ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org. U kunt telefonisch contact opnemen met de afdeling op 00-1-801-240-5696. ■

© 2006 DAVID STOKER

Persoonlijke geschiedenissen kunnen geloofs-versterkend zijn.

Jongvolwassenen moeten de beste generatie worden, zegt ouderling Perry

‘Ik heb de grote geestelijke kracht van de jongvolwassenen in de kerk gezien’, zei ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen, tijdens de satellietuitzending van de kerkelijke onderwijsinstellingen op 6 maart 2011. ‘Ik weet wat jullie kunnen.’

Hij noemde vier dingen waarmee de jongvolwassenen hun potentieel kunnen verwezenlijken en anderen kunnen helpen om hun geloof in Christus terug te krijgen: dagelijks bidden, dagelijkse schriftstudie, tempelwaardigheid en dagelijkse goede daden.

‘Jullie zijn de generatie die de Heer voor deze tijd heeft bewaard. (...) Ik daag je uit om “de beste generatie” te worden’, zei ouderling Perry.

Deze toespraak is in meerdere talen te lezen, te beluisteren of te zien op institute.lds.org. Klik op **CES Firesides** en kies een taal.

Het evangelie brengt vreugde, zegt ouderling Cook tegen de heiligen in Azië

Van 12 tot 20 februari heeft ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen de heiligen in Korea en Japan bezocht.

Hij zei tegen de kerkleden in Seoul (Korea) dat we dankbaar moeten zijn voor wat we hebben en ons niet zo druk moeten maken om wat we niet hebben. Hij herinnerde hen eraan dat het evangelie de vreugde, het geluk en de gemoedsrust brengt waar we allemaal naar op zoek zijn.

Ouderling Cook sprak ook met verslaggevers van verschillende kranten tijdens een vraag-en-antwoordbijeenkomst.

Ouderling Cook heeft de zendelingen in het zendingsgebied Daejeon (Korea) onderwezen en advies gegeven en hun vragen beantwoord. Hij heeft ook deelgenomen aan een conferentie voor

FOTO GEON WOO JUN

Tijdens zijn reis naar Zuid-Korea herinnerde ouderling Quentin L. Cook de heiligen der laatste dagen eraan dat het evangelie de vreugde en vrede biedt waarnaar wij op zoek zijn. Op news.lds.org kunt u meer foto's bekijken.

priesterschapsleiders in dat zendingsgebied.

Tot slot heeft ouderling Cook deelgenomen aan een ringconferentie van de ring Cheongju (Korea), de eerste keer dat de ring bezoek van een apostel kreeg.

Ouderling Cook heeft ook deelgenomen aan een conferentie voor priesterschapsleiders in Kobe (Japan) en aan de ringconferentie van de ring Okayama (Japan). Hij heeft vertegenwoordigers van het heiligdom van Meiji in Tokio bezocht. En hij heeft een kort bezoek aan Vietnam gebracht.

De wet stelt ons in staat om ons potentieel te verwezenlijken, zegt ouderling Christofferson

‘God delegeert aan ons, zijn kinderen, de mogelijkheid en verantwoordelijkheid om wetten uit te vaardigen en juridische systemen te vestigen om de menselijke contacten en gedragingen te besturen’, zei ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen op 4 februari tijdens een toespraak tot de leden van de J. Reuben Clark Law Society. Hij sprak over de rol die de wet speelt zodat personen in dit leven en het volgende leven hun volledige potentieel kunnen verwezenlijken.

Ouderling Christofferson herinnerde de

aanwezig eraan dat 'we zonder Jezus Christus geen ultieme gerechtigheid kunnen bereiken', en dat 'we anderen naar Christus moeten leiden om ervoor te zorgen dat zij hun potentieel kunnen bereiken.' Hij gaf zijn getuigenis van de macht die de Heiland heeft om verkeerde dingen recht te zetten en te 'compenseren voor onze zwakheden en ons te rechtvaardigen voor de wet waardoor wij in staat worden gesteld om met Hem mede-erfgenamen van het eeuwige leven te worden.' Hij besloot met zijn getuigenis dat Christus leeft.

Tijdens de haardvuuravond kreeg ouderling Christofferson ook de J. Reuben Clark Law Society Distinguished Service Award uitgereikt voor zijn bijdrage aan het juridische vakgebied.

Zuster Beck legt nadruk op de rol van de ZHV in het plan van God

Op 26 februari 2011 heeft Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, op de campus van BYU-Idaho zo'n tienduizend ZHV-zusters en leidinggevenden toesproken om hun geloof te versterken en hen aan te moedigen in hun rol in de ZHV en het heilsplan.

In een algemene bijeenkomst en een instructiebijeenkomst voor leidinggevenden beantwoordde zuster Beck vragen van vrouwen en priesterschapsleiders uit ruim veertig ringen in het zuidoosten van Idaho (VS).

Zuster Beck getuigde dat als iedereen die bij de ZHV betrokken is de doelen van de Heer voor ogen houdt en die doelen hier op aarde verwezenlijkt, die persoon zal worden gezegend, gesterkt, gereinigd en genezen.

'We hebben een organisatie die door de Heer in het leven is geroepen om zijn dochters tot zegen te zijn', zei ze. 'De Heer weet wie u bent omdat het zijn werk is. Hij zal u kracht geven en sterken.'

Op news.lds.org kunt u lezen wat zuster Beck nog meer heeft gezegd, en kunt u de bijbehorende video bekijken. (Zowel de video als de tekst zijn in het Engels beschikbaar.) ■

Naaimachines brengen meer zelfredzaamheid

Doordat de kerk in 2010 vijftig naaimachines aan het ministerie van Sociale Welzijn van Fiji schonk en er binnenkort nog vijftig schenkt, neemt de zelfredzaamheid en de werkgelegenheid toe onder de vrouwen op het platteland van Fiji.

Door de bijdragen van leden aan het fonds humanitaire hulp kan de kerk overal ter wereld tegemoetkomen aan plaatselijke behoeften met projecten zoals de naaimachines. De kerk werkt nauw samen met de plaatselijke overheid om inzicht te krijgen in de plaatselijke omstandigheden en de wensen van de gemeenschap.

'We doen dergelijke projecten omdat we volgelingen van Jezus Christus zijn', zei ouderling Taniela B. Wakolo, gebiedszeventiger, tijdens een interview met de *Fiji Times*. 'Ons geloof zet ons aan tot (...) goede werken.'

Japans lid ontvangt onderscheiding

Op 9 november 2010, vier maanden voor de verwoestende aardbeving in Japan, heeft Yoji Sugiyama, lid van de ring Fujisawa (Japan), een onderscheiding ontvangen voor zijn verdienstelijke bijdragen aan zijn land.

Omdat hij jarenlang op het ministerie van Buitenlandse Zaken als diplomaat werkzaam is geweest, was broeder Sugiyama nauw betrokken bij de onderhandeling van verdragen.

Broeder Sugiyama erkent dat de Heer ons allemaal kansen biedt om in onze eigen omgeving goed te doen. Hij zegt: 'De Heer geeft ons soms moeilijkheden zodat

we kunnen vaststellen wat onze behoeften zijn. Zonder deze noodzakelijkheden en de mogelijkheid om goede oplossingen te bedenken, kan de mens geen vooruitgang maken en geen geluk in de wereld brengen.'

Latter-day Saint Charities levert schoon water

Bijna een miljard mensen op aarde beschikken niet over schoon water, zodat ze vaak te maken krijgen met door water overgebrachte ziekten, zoals cholera, diarree en tyfus. Maar sinds 2002 heeft de kerk zo'n zeven miljoen mensen in meer dan vijfduizend plaatsen geholpen om toegang tot schoon water te krijgen. De video *Water Is Happiness*, die in het Engels beschikbaar is op news.lds.org, vertelt het verhaal van LDS Charities die een dorp in Sierra Leone van schoon water voorziet. ■

KORT WERELDNIEUWS

Herziene *Leringen van de hedendaagse profeten* gepubliceerd

De kerkelijke onderwijsinstellingen hebben een nieuwe *Leringen van de hedendaagse profeten* in kleur gepubliceerd. In het nieuwe lesboek wordt nadruk gelegd op de hedendaagse profeten, wordt de rol beschreven van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, en wordt de opvolging in het Eerste Presidium uitgelegd.

Het lesboek kan besteld worden bij store.lds.org of bij een van de distributiecentra in de Verenigde Staten. Het lesboek is momenteel in het Engels en Spaans verkrijgbaar, maar zal in meerdere talen worden vertaald.

De kerk treedt op als gastheer van interkerkelijk huldeblijk

Op zondag 20 februari 2011 is er in de Tabernakel op Temple

Tijdens de Olympische Spelen van 2002 is met het interkerkelijke muziekprogramma begonnen, dat nu ieder jaar in februari plaatsvindt.

Square een interkerkelijk muzikaal programma met zang, dans, schriftlezing en gebeden gehouden.

Aan het concert op zondag zijn verscheidene evenementen in synagogen, kerken, hindoetempels en andere locaties voorafgegaan, waarbij de tradities van de godsdienstige gemeenschap in Utah onder de aandacht werden gebracht. ■

POST

Huwelijk en gezin op de Heiland gebaseerd

Mijn man en ik gebruiken de *Liahona* voor de gezinsavond. Dat is een opbouwende ervaring. In de boodschappen van het Eerste Presidium zoeken we naar inspirerende woorden waar we bij onze dagelijkse beslommeringen iets aan hebben. Op die manier versterken we het fundament van ons huwelijk en ons gezin dat op de Heiland Jezus Christus is gebaseerd.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal (Brazilië)

Geluk te midden van verdriet

Ik heb veel kracht geput uit de boodschappen in de *Liahona*, vooral sinds het overlijden van mijn moeder. Zelfs te midden van mijn verdriet ben ik gelukkig dat ik deel uitmaak van dit grote werk en dat ik alle zegeningen van het evangelie in mijn leven heb. Ik weet dat als ik tot het einde volhard, ik mijn moeder weer zal zien. ■

Dinabel Zelaya (Honduras)

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

IDEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Ga op pad', p. 42: Als onderdeel van de les kunt u het spel 'Simon zegt' spelen om te laten zien dat we soms moeten wachten tot iemand zegt dat we iets kunnen doen. (Het spel gaat als volgt. Iemand zegt: 'Simon zegt (...)' en zegt dan dat de anderen iets moeten doen, zoals een hand opsteken. Deze persoon doet dat enkele malen en probeert dan de anderen iets te laten doen zonder eerst 'Simon zegt' te zeggen. Bijvoorbeeld: 'Simon zegt: steek je hand op. Simon zegt: klap in je handen. Stamp met je voet'.) Geef uw getuigenis over een voorval waarin u werd geleid om iets te doen.

'Het antwoord in vers acht',

p. 50: Lees samen het artikel en lees dan Jakobus 1:8. Bespreek wat het inhoudt om innerlijk verdeeld te zijn. U kunt ook Matteüs 6:24 en Jozua 24:15 lezen. Wat kunnen we uit dit artikel leren over het verband tussen onze keuzen en onze verlangens? Wat kunnen we eruit leren over onze hemelse Vader? Wat deed Angelica om antwoord op haar vragen te vinden? U kunt uw getuigenis geven om duidelijk te maken hoe belangrijk schriftstudie en gebed zijn.

'De roeping', p. 68: Vertel het verhaal. U kunt bespreken hoe de talenten in uw familie anderen tot zegen kunnen zijn door dienstbetoon en kerkroeping. Beloof om een bepaald talent of een bepaalde vaardigheid te leren of te ontwikkelen. ■

DIT JAAR IS HIJ ONKRUID — TREK HEM MAAR UIT DE GROND

Mont Poulsen

Toen ik in Lehi (Utah, VS) opgroeide, hadden we een tuin die zo groot was dat we om het jaar aardappelen aan de ene kant verbouwden en maïs aan de andere kant. Op een dag zei mijn vader dat ik het deel met de maïs moest wieden en dat hij het deel met de aardappelen zou doen. Toen ik tussen het maïs werkte dat zo'n vijftien centimeter hoog stond, vond ik een aardappelplant die groter en mooier was dan alle aardappelplanten aan de kant van mijn vader. Ik riep hem en vroeg: 'Wat moet ik met deze plant doen?'

Mijn vader keek nauwelijks op. 'Trek hem maar uit de grond.'

Ik dacht dat hij niet wist dat het een aardappelplant was, dus zei ik: 'Maar het is geen onkruid. Het is een aardappel.' Hij keek niet eens op en zei: 'Dit jaar niet. Dit jaar is hij onkruid. Trek hem maar uit de grond.' En dat deed ik.

Sindsdien heb ik vaak over de wijze woorden van mijn vader nagedacht. Ik heb geleerd dat gehoorzaamheid niet alleen het nemen van de juiste beslissing is, maar ook het nemen van de juiste beslissing *op de juiste tijd*. Als ik nadenk over alles wat mijn hemelse Vader van me verwacht, is de juiste tijd net zo

Als ik nadenk over alles wat mijn hemelse Vader van me verwacht, is de juiste tijd net zo belangrijk als de juiste beslissing.

belangrijk als de juiste beslissing. Op zending gaan, verkering hebben, trouwen, kinderen krijgen, een opleiding volgen en een goede baan vinden, zijn allemaal goede keuzen. Maar als mensen die goede dingen in de verkeerde volgorde doen, zijn de gevolgen vaak een ramp.

Koning Benjamin heeft gezegd: 'Ziet toe dat al deze dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan' (Mosiah 4:27). Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Geloof betekent ook vertrouwen in Gods timing, want Hij heeft gezegd: "Maar alle dingen moeten op hun tijd geschieden" (LV 64:32).'¹

Ik geloof dat Satan ons misleidt door ons wijs te maken dat we het goede in de verkeerde volgorde kunnen doen: seksuele intimiteit vóór het huwelijk, verkering voordat je zestien bent, eerst ouder worden en dan pas trouwen enzovoort. Als de grootste geboden van God in gevaar worden gebracht of worden ontheiligd, kunnen ze planten worden die op de verkeerde tijd groeien — onkruid. Als ik in de verleiding kom om goede dingen op de verkeerde tijd te doen, ben ik dankbaar voor deze belangrijke les van mijn vader: 'Dit jaar niet. Dit jaar is hij onkruid. Trek hem maar uit de grond.' ■

NOOT

1. Neal A. Maxwell, 'Lest Ye Be Wearied and Faint in Your Minds', *Ensign*, mei 1991, p. 90.

Emma Allebes, *Vrouwen uit alle landen koesteren de vrede*

*'Uw hart worde niet ontroerd of versaagd'
(Johannes 14:27).*

'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede

*hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar
houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen'*

(Johannes 16:33).

Victor Vasquez (boven)
en Ruth Lopez Ander-
son (vooromslag)

zijn twee van de 24 Latijns-
Amerikaanse heiligen der laatste
dagen die met hun inspirerende
bekeringsverhaal en hun getuige-
nis hebben bijgedragen aan de
recente tentoonstelling *Mi Vida,
Mi Historia* – in het museum
voor kerkgeschiedenis in Salt
Lake City. Lees over negen van
die heiligen der laatste dagen op
pp. 16-21. U kunt de hele ten-
toonstelling online in het Spaans
of Engels bekijken op **[lds.org/
churchhistory/museum/exhibits/
mividamihistoria](https://lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria)**.